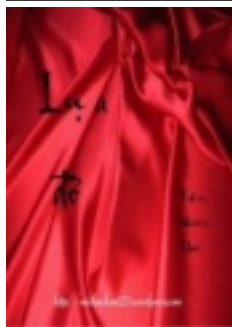

Lụa Đỏ

Contents

Lụa Đỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17: End	27

Lụa Đỏ

Giới thiệu

Trong lúc nhặt rau, nương đột nhiên nói: “Hôm nay nhà Trình Lộc đưa sinh lễ, nghe nói đã chọn được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-do>

1. Chương 1

Trong lúc nhặt rau, nương đột nhiên nói: “Hôm nay nhà Trình Lộc đưa sính lễ, nghe nói đã chọn được ngày tốt.”

Nàng giật mình, lòng bàn tay buông lỏng, rau trong tay rơi xuống chậu nước.

“Con cũng biết sao.” Nương không nhìn nàng, vẫn nói như trước, đem rau nàng vừa nhặt xong cắt nhỏ.

“Con có nghe nói.” Nàng nhặt lại cọng rau bị rơi xuống nước, giữ ở trong tay, khẽ vẩy, giọt nước như hạt châu nhẹ nhàng bắn ra khắp nơi, “Chỉ không biết là ngày hôm nay.”

Nương không nói gì, sau khi thở dài, bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng: “Hai đứa đã nhiều năm như vậy . . . con và Trình Lộc . . . rốt cuộc là đã tính cái gì?”

“Không tính gì cả.” Nàng cúi đầu, tay hơi dùng lực, giọt nước trong suốt liền theo cọng rau trượt xuống thành chuỗi.

“Vậy là . . .” Nương lại thở dài, “So với thiên kim của Vân gia, chúng ta còn có thể tính cái gì . . .”

Đầu của nàng ngày càng cúi thấp, vài sợi tóc đen nhánh rơi xuống, nhẹ nhàng rũ lên chậu nước rửa rau.

. . . .

Cuối cùng nàng cũng ăn xong, nhanh chóng thu dọn, liền bước đi

Cảnh chiều hôm lơ mơ, phía tây vẫn còn chút ánh hồng, phía đông đã hoàn toàn xanh tím.

Nàng bước đến hàng rào ven sân, rất xa, nhìn thấy Vân phủ ở phía đông thị trấn nguy nga đường bệ, mái ngói cong vút, một chuỗi đèn lồng bằng lụa đỏ lay động, đỏ như vậy, hồng như vậy, khiến cho vùng trời xanh tím ở phương đông dường như được nhuộm lên một ánh hồng mỏng manh.

Nàng đã từng thích màu đỏ như vậy.

Chờ khi chúng ta thành thân, ta sẽ treo đèn lồng bằng lụa đỏ trải dài từ nhà muối đến nhà của ta, không, là nhà của chúng ta, được không?!

Hắn đứng bên hàng rào, ngón tay vẽ nên một đường cong thật dài trên bóng chiều tà, hắn quay đầu lại nhìn nàng, đôi mắt mỉm cười mang theo vẻ chờ mong.

Nàng chỉ khẽ cười, sau đó gật đầu.

Nước mắt của nàng bỗng nhiên rơi xuống, đó là lời nói cách đây một năm của hắn, chỉ mới một năm, mọi thứ đã không còn giống như trước.

“Vào nhà đi, trời đã tối rồi.” Không biết từ khi nào nương đã đứng ở cửa, lên tiếng gọi nàng.

“A . . .” Nàng đáp lại, đưa tay lau đi dòng lệ, hốt hoảng đẩy cổng hàng rào, chần chờ một chút, nàng quay đầu lại nói: “Nương, con đến nhà Tứ thẩm một lát, con đi giao hàng thuê . . .”

Nương gật đầu: “Đừng đi quá lâu, đi sớm về sớm, . . . Những lời nương nói . . . không nên để trong lòng . . .”

Cánh mũi cay cay, nước mắt thiếu chút nữa lại rơi

. . . .

Nhà Tứ thẩm cũng không xa, nàng cầm hàng thuê đi ra, trời vẫn còn chưa tối, chỉ hơi hơi u ám.

Nàng đi trên đường cái, người dân hai bên đường loáng thoáng lướt qua, nàng bước đi như một bóng ma, một lúc lại được soi sáng bởi ánh nền mỏng manh, sau đó, những ngọn đèn lồng bằng lụa đỏ càng lúc càng đến gần, chậm rãi ở ngay trước mắt.

Nàng đứng trước bức tường trắng cao lớn của Vân phủ, ngẩng đầu lên, trong con ngươi đều là ánh hồng lay động, dập dờn như ngọn sóng trên gương mặt trắng nõn của nàng.

Cảm giác chua xót dâng lên, nàng gục đầu, chậm chậm ngồi xổm xuống, người qua lại trên đường thưa thớt, không hề có ai chú ý tới nàng.

Chợt nghe một hồi vó ngựa dồn dập, nàng lấy lại tinh thần, vừa định xoay người, phía sau lưng liền có một cái gì đó thô ráp chạm vào, nàng hoảng sợ, định sẽ ngồi dậy, nhưng lại ngã nhào lên mặt đất, đầu cổ đều bám đầy bụi đất, hàng thêu trên tay cũng rơi đầy mặt đất.

Nàng chật vật bò dậy, lúc này mới nhìn thấy cái vật làm nàng ngã xuống đất chính là một con ngựa to lớn, nó kiêu ngạo đứng trước cửa Vân phủ, bỗng nhiên nó khịt mũi vài cái, làm nàng kinh hoàng lui về phía sau.

Cửa son bằng đồng thau của Vân phủ đột nhiên mở rộng, gia nhân ở bên trong lần lượt bước ra, tiến lên cung kính: “Thiếu gia đã về!”

Lúc này nàng mới nhận ra còn có một người, hẩn nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên lưng ngựa, đem dây cương ném vào trong tay gia nhân.

Hẩn thân nhiên nhìn nàng một cái, liền nhanh chóng bước vào cửa Vân phủ.

Nàng khẽ cười chính mình, ngồi xổm xuống nhặt lại hàng thêu, nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi đất bám trên bộn chúng.

Lúc nhặt món đồ cuối cùng thì đầu ngón tay bỗng nhiên chạm vào một vật lạnh lẽo, nàng nhặt lên nhìn xem, là một chuỗi ngọc trai, sau khi thổi hết bụi đất, chuỗi ngọc hơi toả ra màu sắc óng ánh.

Nàng đứng dậy nhìn quanh, chung quanh không hề có người, ngay cả gia nhân của Vân phủ cũng đã đóng cửa vào nhà.

Cũng không biết là ai đánh rơi ở đây?

Nàng thấy trời đã tối đen, nếu như tiếp tục trì hoãn, ngay cả đường về nhà cũng không thể thấy rõ.

Nghĩ một hồi, đem vòng ngọc bao bọc bên trong hàng thêu, chậm rãi bước dọc theo đường phố trở về.

2. Chương 2

Nàng leo lên lưng chừng núi khi trời vẫn còn chưa sáng.

Ngồi xuống nghỉ tạm, lau đi mồ hôi, nhớ lúc rời giường nương còn nói với nàng, sớm như vậy liền lên núi tìm cỏ làm thuốc nhuộm, cũng không biết là có tìm được hay không.

Nàng biết bây giờ không thể tìm thấy cỏ nhuộm, nhưng vì nàng ngủ không ngon, cũng không thể ngủ được, nên muốn lên núi hít thở không khí, hoặc là, nhờ vào núi rừng rậm rạp để che giấu sự thương tâm, sẽ không có người nào nhìn thấy.

Ánh mặt trời sáng lên, nàng nhìn thấy cái trấn nhỏ bên dưới chân núi đang chậm chậm thức tỉnh, thấp thoáng có khói bếp lượn lờ, dường như nàng chỉ cần hơi hít thở là có thể ngửi thấy mùi hương màn thầu xông thẳng vào cánh mũi.

Nàng lặng lẽ ngồi trên bậc đá của con đường núi, giữa làn gió ướt át buổi sớm mai.

Một lát sau có người lên núi, đi đến trước mặt của nàng, vươn tay ra: “Đồ của ta.”

Nàng bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn hẩn: “Đồ của huynh? Ta không biết huynh là ai.”

“Vòng ngọc trai.” Lời nói của hẩn rất ngắn gọn lại nhạt nhẽo.

“A.” Nàng nhớ ra, vừa định đưa đến, nhưng bỗng nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nói với hẩn, “Huynh là người cười trên lưng ngựa tối hôm qua? Huynh là thiếu gia Vân phủ?”

“Ừ.” Hẩn buồn bực lên tiếng, vẫn vươn tay đến trước mặt nàng như cũ.

Nàng cười, cũng không nhìn hẩn, vòng tay ôm lấy đầu gối: “Đúng là ta nhặt được một chuỗi ngọc, nhưng tại sao ta phải tin rằng đó là của huynh?”

Hắn hơi ngẩn ra, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng: “Cô nương muốn đưa ra điều kiện? Cần bao nhiêu bạc?”

“Bạc?” Nàng chần chờ một lúc, bỗng nhiên cười lạnh, “Ra là vậy, Vân phủ các người dù sao cũng có rất nhiều bạc, có cái gì mà không thể dùng bạc để giải quyết.”

Hắn có chút không kiên nhẫn: “Vậy cô nương muốn điều gì?”

Nàng vẫn cười lạnh như trước: “Ta muốn cái gì? Ta muốn gả vào Vân phủ, ta muốn huynh treo đèn lồng lụa đỏ kéo dài từ nhà ta đến Vân phủ, có thể sao?”

Đôi mắt hắn khẽ nhúc nhích, có chút nghi hoặc cũng có chút kinh ngạc.

Nàng đứng dậy lấy vòng ngọc ném cho hắn: “Chẳng qua là ta muốn biết chiếc vòng này có phải của huynh hay không, những kẻ như huynh . . . luôn suy nghĩ quá nhiều.”

Nàng công chiếc gùi xuống núi, hắn cầm lấy vòng ngọc, nhìn theo bóng lưng của nàng thật lâu.

“Hôm nay Tứ thẩm đến,” nương đột nhiên lên tiếng, “Nàng nhắc đến chuyện hôn nhân của con.”

Khăn lau trong tay nàng khẽ ngừng lại, sau đó lại tiếp tục lau bàn.

“Là tiểu nhị của Lưu gia ở đầu trấn, hơn con hai tuổi, bát tự cũng xứng.” Nương nói tiếp.

Nàng cúi đầu, dùng sức lau bàn.

“Cha con mất sớm, con cũng đã đến tuổi cập kê, nếu không gả đi, người khác bàn tán sẽ không tốt.” Nương thở dài, “Trình Lộc là người có học vấn, còn người này, hắn cũng không phải là . . .”

Cuối cùng nàng cũng ngừng tay, bước đến nhìn nương: “Nương không cần phải lo lắng, con hiểu rõ.”

Nàng bước ra cửa, thở dài u buồn, ngẩng đầu lên thì chợt nhìn thấy hắn đang đứng trước mặt.

“Ta tới đưa sính lễ, mừng năm đầu tháng sau, nàng nên chuẩn bị tốt.” Hắn vẫy tay, gia nhân Vân phủ mang sính lễ bước vào, trên hộp quà đều dán chữ hỷ đỏ thắm.

“Huynh . . .” Nàng không ngờ sẽ gặp chuyện này, lắp bắp nói không ra lời

“Những kẻ như ta chẳng những có bạc để bàn điều kiện, mà còn nói được là làm được.” Hắn chậm rãi nói, “Nàng cũng không cần cảm tạ ta, ta đưa cho nàng cũng chỉ là một danh phận.”

Nàng lặng yên đứng đó không nói ra lời, ngay cả tiếng cự tuyệt cũng không thể thốt ra.

3. Chương 3

Ngày đó bỗng nhiên đến rất nhanh, nàng vẫn còn ngơ ngẩn sững sờ, mừng năm liền tới trước mắt.

Nương chải đầu cho nàng, mái tóc đen như mực uyển chuyển quấn lấy ngón tay không còn tuổi xuân, dần dần búi thành một kiểu tóc nhẹ nhàng.

“Nương trách con sao?” Nàng thấp giọng nói, “Nữ nhi không phải là chính thất.”

Nương cài chiếc trâm hoa lên búi tóc: “Con hãy sống thật tốt, nương sẽ không oán trách.”

“Sống thật tốt? . . .” Nàng nhìn vào vị tân nương trong gương đồng, khẽ cười, nhẹ nhàng gạt đầu, “Con sẽ sống thật tốt. Tại sao con lại không thể sống tốt đây . . .”

Bàn tay của nương hơi ngừng lại, hình như muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn cầm khăn hồng lên.

Khăn hồng từ từ che phủ, nàng khẽ nói: “Nương, một mình phải bảo trọng.”

Sau đó>ước ra cửa, ngồi trên kiệu hoa Vân phủ, bên tai là tiếng loa kèn vui mừng, còn có tiếng pháo nổ vang.

Nàng lặng lẽ vén lên khăn hồng, cũng vén rèm kiệu hoa.

Nàng ló đầu ra, nhìn thấy dưới mái hiên trên đường phố là một chuỗi đèn lồng bằng lụa đỏ, đỏ như vậy, hồng như vậy, hồng đến nỗi không nhìn thấy điểm đầu, cũng không nhìn thấy điểm cuối, nhưng mà nàng biết, dãy đèn lồng này chạy thẳng đến Vân phủ.

Dãy đèn lồng chạy dài hai bên, một bên là nương của nàng, một bên là phu quân tương lai của nàng.

Đối với một bên là tương nhớ sâu nặng, còn đối với bên kia, là hoang mang không hiểu rõ.

Hạnh phúc, hoảng sợ khi hấn lấy xuống khăn hồng thì biến mất.

Nàng thấy hấn cúi xuống hỉ phục đỏ thắm, sau đó thay một bộ thường phục.

“Ta an bài cho nàng một chỗ ở, là sương phòng ở Thiên viện, rất yên tĩnh.” Hấn chỉnh lại vạt áo cùng tay áo, thản nhiên nói, “Ta đã nói chỉ có thể cho nàng một danh phận.”

Nàng lặng lẽ cười, khẽ gật đầu, trong lòng bỗng thấy yên tâm.

Thật ra ngoại trừ sương phòng ở Thiên Viện, còn có một tiểu nha hoàn chăm lo cuộc sống hằng ngày của nàng, là một đứa trẻ mười bốn tuổi, không nói nhiều, nhưng rất lanh lợi, vì thế nàng rất thích.

Thiên viện này gọi là Mộ Cảnh Viên, cây cối xanh um nhưng không rậm rạp, chim tước hoạt bát nhưng không ồn ào, ánh nắng nhợt nhạt xuyên vào mảnh vườn, phát ra ánh sáng ôn hòa.

Nàng không mn chỉ ngồi làm chủ tử, vì thế thường cùng tiểu nha hoàn ra tay sửa sang lại.

Phía sau sương phòng là một bụi trúc xanh biếc, giống như mấy vị thư sinh học cao hiểu rộng; bước gần đến cửa phòng bên hông nhà, nhìn ra gốc chuối tây đang mở rộng tán lá dài rộng, lại giống như một phu nhân biếng nhác; bên lối đi lát đá mọc đầy những bụi lan rậm rạp, từng tảng đá lớn nằm giữa màu xanh mướt phát ra ánh sáng trắng bạc, trầm tĩnh, thâm sâu mà lại xinh đẹp.

Từ nay về sau, nàng ở lại thâm cư đơn giản này, ở Mộ Cảnh Viên chăm sóc cây cảnh, hoặc là bận rộn làm hàng thêu. Nàng thêu hoa, ngày trước là bởi vì sinh kế, còn bây giờ, chỉ là một cách để lặng lẽ sống qua ngày.

Nàng còn trồng cỏ nhuộm ở trước sau sương phòng, từng bụi cỏ xanh biếc, xanh thắm trải dài như làn sóng biển, giữa ánh sáng ngày hè rực rỡ sung túc phẳng phát tựa như mặt nước óng ánh.

Nhiều lúc, nàng ngồi trên chiếc bàn đu dây lâu năm ở trong vườn, đầu tựa vào sợi dây thừng thô ráp, mũi chân điểm xuống đất, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy.

Khi đó, ánh nắng như mặt nước nhẹ nhàng đổ xuống, dịu dàng làm nàng có cảm giác trần thế này thật bình yên, năm tháng cứ thế lặng lẽ trôi qua, làm nàng có khi quên mất tại sao mình lại đến nơi này.

Nhưng nàng cuối cùng vẫn không thể quên, những khi ngồi cùng bàn tiệc, nàng liền nhớ lại những chuyện xưa kia, nàng yên lặng nhìn vị con rể mới của Vân phủ, dường như muốn nhìn thấy thật sâu suy nghĩ của hấn.

4. Chương 4

Tiểu thư Vân phủ về nhà lại mặt, Thính đường mở rộng cửa bày yến tiệc, lồng đèn lụa đỏ vẫn treo cao trên mái hiên, trong bóng đêm xanh tím, một điểm đỏ bừng mơ màng.

Thiếu gia Vân phủ chưa có chính thất, cho nên nàng là thiếp thất cũng được tham gia tiệc rượu, lẳng lặng đứng ở một bên, nàng chưa bao giờ nhìn thấy yến tiệc long trọng trong gia đình giàu có.

Đột nhiên trống ngực đập liên hồi, nàng nhìn thấy chàng rể mới của Vân phủ cùng tiểu thư tay trong tay bước đến, khi hấn nhìn tiểu thư thì dịu dàng khiêm tốn mỉm cười, khi nhìn mọi người thì lại sáng ngời hào hứng.

Nàng chợt cười, thì ra, thì ra đây chính là “Xuân phong đặc ý thiếu niên lang” . . . *gió xuân hoan hỉ trước lang quân, thực ra ‘xuân phong đặc ý’ còn có một nghĩa khác là ‘đường quan rộng mở’ nhưng ta thấy đặt vào hoàn cảnh này thì không hợp cho lắm.*

Nàng cười đến xót xa, khẽ thu lại thân mình, trong phòng ánh đèn sáng ngời, mọi người cười đến sáng rõ, còn nàng chỉ muốn lẫn trốn vào trong góc phòng tối tăm.

Bỗng nhiên bị người khác giữ chặt.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của hắn. Hắn nắm chặt đầu ngón tay như băng của nàng, không mạnh, nhưng rất chặt.

“Ngồi bên cạnh ta.” Hắn thản nhiên nói, “Không được thất lễ.”

Mười ngón tay của nàng vô lực co rúm lại, lại càng bị hắn giữ chặt hơn. Nàng khó xử nhìn hắn cầu xin, thế nhưng hắn lại không tiếp tục nhìn nàng, đưa nàng nhập tiệc, nét mặt trầm tĩnh như nước.

Vì thế gương mặt tái nhợt của nàng cuối cùng cũng lộ ra dưới ánh đèn sáng rực, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy chàng rể mới của Vân phủ thoáng giật mình, vẻ tươi cười dần đổ vỡ.

Trong lòng nàng bỗng nhiên yên tĩnh, nàng chẳng những không làm ra vẻ không nhận ra người đó, mà hơn nữa là người khác thiếu nợ nàng, vì vậy nàng không có lý gì mà không quang minh chính đại!

Vì vậy, nàng khẽ nhếch môi, vẽ ra một nụ cười khéo léo thản nhiên, ánh mắt dịu dàng lướt qua mọi người, sau đó, dứt khoát, sâu kín, xuyên đến gương mặt có phần tái nhợt của người nào đó, tựa như muốn xuyên thẳng vào nơi sâu nhất trong đáy lòng của hắn.

Nàng thấy hắn đứng lên mời rượu, ánh mắt vụt sáng, ngón tay run run, chất lỏng óng ánh hơi tràn khỏi ly, trượt xuống theo đầu ngón tay tái nhợt.

Tất cả mọi người đều cười ha ha, có người còn hỏi: “Tân cô gia làm sao vậy? Rượu còn chưa vào yết hầu đã say rồi sao!”

Mọi người lại cười, gương mặt của hắn ửng hồng lúng túng, hắn vẫn mời rượu như trước, chẳng qua chỉ là tránh né, sợ rằng sẽ đối diện với ánh mắt quái đản của nàng.

Trình Lộc . . . Trình Lộc chưa từng như vậy . . . ?

Bất chợt nàng mềm lòng, ánh mắt của nàng lại dịu dàng đi, cúi đầu phục tùng, lẳng lặng ngồi bên cạnh nam tử với khuôn mặt luôn luôn trầm tĩnh kia.

Rốt cuộc hắn cũng buông ra mười ngón tay của nàng, để tay nàng lên làn váy mềm mại.

Lúc này nàng mới phát hiện đốt ngón tay bị hắn nắm chặt đến hằn đỏ, nhưng mà nàng không hề cảm thấy đau, nàng chỉ tiếp tục cúi đầu, nhìn thấy giọt nước mắt của mình lặng lẽ rơi xuống, thấm lên cánh hoa ngọc lan trên vải gấm, tựa như một giọt sương vỡ tan.

Sau đó hắn lại đưa nàng quay về Mộ Cảnh Viên, hắn không nói, nàng cũng im lặng.

Cho đến bây giờ hắn cũng chỉ đi đến cổng viện mà chưa từng bước vào, lúc trước như thế, hôm nay cũng vậy.

Khi hắn xoay người rời đi thì nàng chợt gọi hắn: “Huynh . . . không muốn biết vì sao ta lại . . .”

“Vì sao?” Hắn quay đầu, thản nhiên nói, “Nàng cho rằng ta cần phải biết sao?”

Nàng lắc đầu, nàng biết hắn chỉ cho nàng một danh phận, nàng biết là hắn không có hứng thú tìm hiểu, còn nàng . . . Nàng chỉ là bất chợt rất muốn có người trò chuyện.

Nhưng mà, sao có thể là hắn.

“Không có gì, huynh trở về đi.” Nàng cười, cảm thấy trên người có chút rét lạnh, “Gió đêm rất lạnh, quay về đi.”

Hắn gật đầu, xoay người rời đi, ở trong bóng đêm bóng lưng hờ hững mà đơn độc.

Nàng đứng yên thật lâu, cũng không biết mình đang nhìn cái gì, khi xoay người thì làn váy chạm vào nhánh ngọc lan đang cúi đầu bên cổng viện, tỏa ra một hồi hương thơm nồng lung.

5. Chương 5

Đêm nằm gặp mộng, sáng sớm thì tiểu nha hoàn đã nhẹ nhàng đánh thức nàng.

Nàng dụi dụi mắt, mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn thấy trên bức bình phong trước giường treo một bộ y phục xanh nhạt, ánh sáng ban mai xuyên qua song cửa, hạ xuống một vầng sáng nhàn nhạt dịu dàng.

Tiểu nha hoàn nói đó là thiếu gia cần dặn hạ nhân mang tới, hôm nay phủ chúng ta sẽ đi Gia Mộc Tự dâng hương, đều phải ăn mặc thuần khiết mộc mạc một chút.

Nàng cũng không nhiều lời, sau khi tắm rửa thì thay vào bộ y phục mới, sau đó cùng tiểu nha hoàn bước ra khỏi viện.

Đoàn người Vân phủ có phần hùng dũng, khi đến chân núi Gia Mộc lại đều xuống kiệu đi bộ, thể hiện lòng thành.

Nàng vẫn luôn theo sau hần, ngẩng đầu liên nhìn thấy bộ y phục xanh nhạt giống như của nàng, chỉ là ở dưới ánh mặt trời có hơi toả ra màu xanh thắm.

Nàng luôn nhìn thẳng về phía trước, nàng tình nguyện trong ánh mắt của mình chỉ có một vùng sáng xanh nhạt kia.

Nàng không dám dừng lại, cũng không dám quay đầu lại nhìn.

Phía sau nàng Tiểu thư và cô gia, tiểu thư đi bộ không tốt, vì thế bước chân rất chậm, cô gia cẩn thận dìu nàng, ánh mắt tràn ngập yêu thương săn sóc.

Trong lòng nàng có chút rối loạn, ngay cả khi hần ở phía trước đã dừng bước, nàng cũng không nhận ra, vì thế đầu liên đụng phải tấm lưng của hần.

“Nàng làm sao vậy?” Hần quay đầu hỏi.

Nàng lắc đầu, lưng hần có chút cứng rần, nhưng mà, nàng cũng không bị đau.

Ngẩng đầu nhìn thấy ngọn núi Gia Mộc cao lớn, thấp thoáng có áng mây lững lờ trôi, tán cây cổ thụ cao ngất che khuất mặt trời chói chan, còn sót lại một chút hơi ẩm.

Bữa trưa dùng ở trai đường, thức ăn chay đơn giản cùng với sơn quyết canh, đối với khẩu vị của người Vân phủ hẳn là một sự thay đổi lớn, còn nàng khi ăn vào thì lại nhớ đến những ngày ở cung nường, không khỏi có chút buồn bã.

Sau bữa trưa có thể nghỉ tại phòng khách, nàng vì không thấy mệt nên đi dạo một chút.

Trước Niệm Phật đường là hồ phóng sinh, cây chương già* cùng họ long não* cao vút, mặt hồ xanh biếc trong vắt, hương hoa hoà vào không khí, nồng nàn ngào ngạt.

Nàng cúi đầu nhìn cá chép trong hồ, vây đuôi rất lớn, lưỡi nhác lắc đầu vẫy đuôi, thân mình hơi nhuộm màu vỏ quýt

Thân cá bỗng nhiên bị một bóng mờ bao phủ, nàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Trình Lộc đang đứng bên cạnh ao.

Nàng ngơ ngác ngác, sau đó muốn xoay người tránh đi.

Hần vội vàng tiến lên giữ nàng, nàng rút tay, vì thế hần chỉ bắt được tay áo xanh nhạt của nàng, mặt trời vừa đứng ngọ, màu xanh thanh khiết tựa như mặt nước.

“Muội . . . , ta . . .” Lời nói của hần hỗn loạn, nhưng lại gắt gao nắm chặt tay áo của nàng.

Nàng để mặc hần giữ lấy ống tay áo, chỉ yên lặng nhìn hần.

Cuối cùng hần cũng buông tay, có phần lúng túng nhìn nàng: “Ta thực xin lỗi muội, muội có trách ta không?”

Nàng vẫn yên lặng nhìn hần, không cười, không khóc, không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Sắc mặt của Trình Lộc bối rối, ánh mắt lại tránh né quay đi, không dám nhìn thẳng vào nàng.

“Chuyện gì vậy?” Đột nhiên hắn từ phòng khách bên kia đi tới, trên mặt là nụ cười thản nhiên, “Tân cô gia tìm thê tử của ta có việc gì vậy?”

Trình Lộc ngây ra một lúc, có phần lúng túng mỉm cười: “Thất lễ, không có, ta chỉ đi dạo ở đây một chút.”

“Nếu vậy nên trở về đi thôi,” Hắn vẫn nói cười thản nhiên như trước, “Muội muội có việc đang tìm tân cô gia.”

Nàng nhìn thấy Trình Lộc, tay phải của hắn bắt giắc nắm chặt, lại nhìn thấy hắn lúng túng gật đầu, sau đó liền vội vàng rời đi.

Nàng vô lực buông tay, nh

Hắn giữ chặt tay nàng trong lòng bàn tay đến ửng hồng nóng hổi: “Tại sao không hỏi hắn, không oán hận, không đánh hắn?”

Mắt của nàng nhanh chóng đỏ lên, nàng muốn rút tay ra nhưng lại càng bị hắn giữ chặt.

“Tối hôm qua nàng làm rất tốt, hôm nay, cũng không hề tệ.” Hắn buông cổ tay nàng ra, nhìn vào nàng, “Chỉ là, vì sao nàng vẫn không nhân cơ hội mà hỏi rõ ràng? Hiện giờ có hối hận cũng đã không còn kịp.”

“Ta biết . . .” Rốt cuộc nàng cũng mở miệng, mang theo tiếng khóc nức nở, hơn nữa là cố gắng kìm nén sự chua xót.

“Đừng khóc, người khác nhìn thấy sẽ cười cho.” Hắn trao cho nàng một chiếc khăn vuông.

“Ta cũng có.” Nàng lắc đầu, vươn tay vào trong tay áo, sau lại ngây ra một lúc, cuối cùng vẫn nhận lấy chiếc khăn của hắn, “Ta làm mất khăn.”

Hắn cũng không nói gì, chỉ nhìn nàng lẳng lặng lau đi dòng lệ.

Chiếc khăn không được làm bằng thứ tơ lụa mềm mại như của nàng, nhưng lại có mùi hương thanh đạm, làm cho lòng người yên bình thực sự.

“Còn có một chuyện,” Hắn ngừng lại một chút, giống như thờ ơ lên tiếng, “Tối nay phải qua đêm ở Gia Mộc Tự, nàng biết không?”

Bàn tay nàng giữ lấy chiếc khăn hơi cứng đờ, lặng người nhìn hắn, vành môi mở rộng nhưng không thể nói ra lời.

6. Chương 6

Tiểu hoà thượng sau khi dẫn bọn họ vào phòng khách thì rời đi, thuận tay khép cửa phòng.

Nàng vẫn còn lúng túng đứng ở ngưỡng cửa, hắn đã bước đến trường kỉ, ngồi xuống, vươn tay cầm lấy bình trà trên chiếc bàn nhỏ.

“Ngồi đi, không cần phải đứng ở đó.” Hắn không hề nhìn nàng, chỉ ung dung bưng tách trà uống cạn.

Nàng có hơi do dự, sau khi suy nghĩ một lúc, vẫn là bước đến, ngồi xuống phía bên kia trường kỉ, đối diện với hắn.

“Vì sao phải qua đêm?” Nàng chần chừ một lúc, cuối cùng cũng không nhịn được, lên tiếng hỏi, “Đường cũng không xa, trước đó chưa từng nói qua?”

Hắn lấy thêm một tách trà, vừa rót vào vừa thản nhiên nói: “Là nương nhất thời quyết định, bà muốn ở lại trong chùa vài ngày, bảo chúng ta cũng nên ở lại một đêm để thể hiện thành ý.”

“Ừ.” Nàng lẩm bẩm, “Thì ra là vậy.”

“Nàng lo lắng?” Hắn đưa tách trà qua. “Sợ ở cùng phòng với ta?”

“Không có!” Nàng nhanh chóng phủ nhận, lòng bàn tay lại bắt giắc thấm ướt mồ hôi, “Ta, ta có cái gì phải sợ!”

Hắn chợt cười: “Sẽ không có chuyện gì.”

Nàng giương mắt nhìn hắn, thấy hắn vẫn mỉm cười dịu dàng điềm tĩnh, không khỏi có chút thẹn thùng, khi tiếp nhận tách trà mà hắn đưa tới cũng không nén được nụ cười.

Gió đêm ở ngoài cửa phòng hiu hiu, bóng tùng khê động, mùi hương hoa quỳnh trong đêm lạnh lẽo nồng nàn rót vào khung cửa, thoảng có hương men ngà ngà.

Hắn uống ngụm trà, bỗng nhiên nói: “Nếu vẫn còn không đành lòng, tốt nhất nên buông tay đi.”

Nàng chậm rãi đặt xuống tách trà, cười khổ: “Ta cũng muốn, chỉ là . . .”

“Nàng không thể buông tay.” Hắn thản nhiên nói, “Nếu không tới hôm qua, tân cô gia của Vân phủ sẽ không thể yên ổn.”

“Ta biết mình không đành lòng, hắn và ta rất giống nhau, đều phụ thuộc vào người khác.” Nàng buồn rầu nói, “Ta chỉ là không hiểu, vì sao lời thề của con người lại mỏng manh dễ vỡ như vậy?”

“Lời thề thì sao?” Hắn cười khê, “Lời thề cũng chỉ là lời nói ngoài miệng, có những lời thề không nên để ở trong lòng.”

Nàng có hơi tò mò: “Huynh hiểu rõ như vậy, có phải cũng từng đặt lời thề? Hoặc là . . . Người khác đã từng có lời thề như vậy với huynh?”

Hắn cười cười, chẳng nói đúng sai.

Nàng nghĩ bản thân và hắn còn chưa thân thuộc đến nỗi có thể nói với nhau những chuyện quá khứ, không khỏi âm thầm cười nhẹ, cúi đầu uống trà, yên lặng nghĩ đến lời nói của hắn.

Bỗng nhiên hắn buông tách trà, đứng dậy hỏi nàng: “Nàng muốn cưới ngựa không?”

Nàng ngẩng đầu kinh ngạc, hắn đang nhìn nàng, khoé môi có nụ cười nhàn nhạt.

“Ta chưa từng cưới ngựa.”

Sau khi hắn dắt ngựa từ phía sau ngôi chùa đến, nàng mới ngập ngừng nói cho hắn biết.

Hắn nhanh nhẹn tung người lên lưng ngựa, sau đó vươn tay về phía nàng: “Ta dạy nàng, không cần phải sợ.”

Đêm hôm đó, con ngựa làm nàng sợ tới mức cứ té ngã trên mặt đất, nó lại còn khịt mũi phì phì, kiêu ngạo nhìn xuống nàng, khiến nàng không khỏi co rúm người lại.

Hắn hơi cúi người, đưa bàn tay tới trước mắt nàng: “Ta ở đây, nàng không phải sợ.”

Nàng cực lực trốn tránh, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng đưa tay đến, hắn trở tay nắm chặt tay nàng, hơi dùng lực nhắc lên, nàng khê hô một tiếng, sau đó liền ngồi ngay trên lưng ngựa, phía sau lưng chạm vào lồng ngực của hắn, hơi run lên.

“Ngồi yên.” Hắn thấp giọng nói.

Nàng vẫn còn đắm chìm trong hoảng loạn, thế nhưng con ngựa đã bắt đầu chạy chậm, sau đó càng lúc càng nhanh hơn, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai.

Trong bóng đêm, rừng cây nhanh chóng tách đôi ngay trước mắt nàng, lúc đầu nàng còn sợ hãi nhắm mắt, lâu dần thích ứng, đôi mắt hơi mở to, nhìn thấy phong cảnh hai bên đang lờ mờ lướt qua, trong lồng ngực lại tràn đầy cảm giác sáng khoái.

Ngọn núi phía sau Gia Mộc Tự có một bãi đất trống rộng rãi, lúc con ngựa cúi đầu ăn cỏ thì hắn và nàng cùng ngồi trên bãi đất, nhìn lên ánh trăng khuyết mờ nhạt trên bầu

“Thật ra hẳn là một người rất tốt, trước kia, khi rảnh rỗi thường đến nhà giúp đỡ ta.” Nàng ngắt một cọng cỏ khẽ đùa quanh ngón giữa, vừa chậm rãi nói, “Cha ta mất sớm, có rất nhiều chuyện đều cần hẳn phụ giúp, nếu như không có hẳn, ta và nương không biết có thể sống đến bây giờ hay không . . .”

Hắn yên lặng lắng nghe, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh tím.

” . . .Sau này, lại cảm thấy không thể xa cách . . .” Nàng cười, “Cảm giác nếu hẳn rời khỏi, ta và nương liền mất đi chỗ dựa, cảm thấy trong lòng rất trống vắng . . .”

Hắn vẫn lắng nghe như cũ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn nàng.

Nàng cười, sau đó cúi đầu xuống, nói: “Ta nghĩ ta không hề hận hẳn, chỉ là hẳn đã đáp ứng ta, nhưng lại không làm được . . .”

“Hắn đáp ứng nàng, khi thành thân, sẽ dùng lồng đèn lụa đỏ treo dài từ nhà nàng đến nhà hẳn, có phải hay không?” Hắn bỗng nhiên lên tiếng.

Nàng kinh ngạc ô lên một tiếng: “Huynh, làm sao huynh biết?”

“Đây không phải chính là điều kiện của nàng với ta sao.” Hắn thản nhiên cười, “Có thể nàng không nhận ra, muối muối của ta khi xuất giá, đèn lồng lụa đỏ cũng được treo từ Vân phủ đến Trình gia.”

“Ra là vậy . . .” Nàng giật mình, chợt cười, “Thì ra, thì ra không chỉ có ta . . . ta còn tưởng rằng, chỉ có ta mới thích lồng đèn bằng lụa đỏ . . .”>ười đến mức không thể ngừng lại, cười đến nỗi nước mắt tí tách rơi xuống.

Hắn trầm mặc nhìn nàng, về sau mới thản nhiên nói: “Có một số việc, dù sao cũng vẫn phải biết.”

“Đúng!” Đột nhiên nàng dùng sức lau khô dòng lệ, quay đầu mỉm cười với hẳn, “Huynh nói đúng! Cho dù huynh không nói, ta cũng sẽ biết!”

“Nếu đã biết, vậy thì nên dần dần quên đi.” Hắn đứng dậy kéo nàng, “Khi đã quên, sẽ tốt hơn.”

Nàng ngoan ngoãn đứng dậy, khi đi theo phía sau hẳn thì bước chân bỗng nhiên chần chừ.

Đã quên? Thật sự có thể quên đi như vậy sao?

Nàng quay đầu lại, nhìn về phía ánh trăng, ánh sáng nhàn nhạt lơ mơ, tựa như những hồi ức không hề xóa hết.

7. Chương 7

Sau khi trở về Vân phủ không lâu, hẳn có việc ở bên ngoài, liền rời đi hơn một tháng.

Mỗi ngày nàng đều ở Mộ Cảnh viên, gieo hoa, trồng cây, những lúc rảnh rỗi lại ngắm người trên bàn đu dây.

Trong lúc thơ thẩn, nàng thường nghĩ đến một vài chuyện trước đây, nhớ đến cái lần nàng và nương phải rất vất vả mới dựng nên một vòng hàng rào xung quanh ngôi nhà nhỏ, nhớ những khi Trình Lộc gánh nước đổ đầy chiếc khạp to ở nhà nàng, nhớ đến dáng vẻ chuệch choạng đong đưa khi gánh nước của hẳn, nước trong thùng văng ra ngoài, thấm ướt cả nửa người hẳn. . .

Nhưng dần dần bóng dáng>ình Lộc mờ nhạt đi, nàng thường hay nghĩ đến những chuyện gần đây.

Ví như, ngày đó khi xuất giá, một chuỗi đèn lồng lụa đỏ thật dài, hay khi dưới ánh đèn dập dờn như sóng nước trên con đường thị trấn, hẳn, lam y trôi nổi, lời nói thản nhiên, nụ cười hờ hững nhu hoà . . .

Nàng nhớ đến buổi tối ở Gia Mộc Tự kia, cảm giác thích thú khi phóng ngựa như bay, cỏ xanh mềm mại ướt át, còn có ánh trăng mờ nhạt.

Sau khi trở lại phòng, nàng ngủ trên giường, hẳn nằm trên trường kỷ, ở giữa còn có một bức bình phong.

. . . .

Ánh trắng trút xuống như nước, vì thế nàng nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, mông lung giữa làn nước mờ ảo này, cũng như những phiền muộn đang lấp đầy tâm tư của nàng.

Nghe thấy tin hần trở về thì bất giác nàng liền muốn chạy ra khỏi Mộ Cảnh Viên, tiểu nha hoàn cười nàng: “Thiếu phu nhân nóng vội như vậy sao!”

Nàng giật mình, cũng nhớ ra quan hệ giữa nàng và hần chẳng qua chỉ là một danh phận, vì thế dừng lại, tự cười chính mình, sau đó chậm rãi đi ra khỏi viện.

Phía cuối con đường lát đá chính là thính đường, bởi vì thiếu gia trở về, nên nơi đó rất náo nhiệt.

Khi nàng đến gần, nhìn thấy hần đang ngồi bên bàn tròn, tay nhắc một chén trà bằng thanh ngọc, bên môi có nụ cười thản nhiên.

Hần nhìn thấy nàng, khẽ gật đầu, ý bảo nàng bước đến.

Bỗng nhiên trong lòng dâng lên một loại cảm giác không thể nói rõ, nàng có phần ngại ngùng đỏ mặt, sau đó chậm chậm đi đến, ngồi xuống

Lúc này, mọi người đã dần dần tản đi, lão gia nói, buổi tối cần phải tổ chức yến tiệc tẩy trần cho thiếu gia, nha hoàn vú già trong phủ liền bận rộn làm việc của mình.

Nàng không biết nên nói cái gì, nghĩ nghĩ, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Huynh đã về?”

Hần có chút buồn cười, nhưng vẫn “Ừ” một tiếng.

Bất chợt nàng mới phát hiện lời nói của mình thật vô nghĩa, vì thế ngượng ngùng cười, càng không biết nên nói cái gì.

Thế là cuối cùng vẫn là hần lên tiếng hỏi: “Mấy ngày nay có khoẻ không? Hần không có đến chứ?”

Nàng lắc đầu, trong lòng có chút chua xót. Trình Lộc cũng không tiếp tục đến đây, dù sao đây cũng là nhà mẹ của tiểu thư, nhưng mà cho dù là như vậy thì nàng vẫn không thể tránh khỏi việc gặp lại hần, đến lúc đó, nàng nên làm thế nào đây? Nàng thật sự không biết.

Nàng cảm thấy bản thân rất mâu thuẫn, lúc trước nàng muốn gả vào đây, bởi vì muốn tìm cơ hội để hỏi rõ, mà hiện giờ, lại không hề muốn hỏi, cũng không muốn tiếp tục nhìn thấy Trình Lộc, có lẽ hần nói đúng, có một số việc, cuối cùng rồi sẽ biết, mà khi đã biết thì tốt nhất nên quên đi, dần dần, cũng sẽ quên.

“Không nói đến hần,” Nàng cười cười, nâng mắt nhìn hần, “Huynh thế nào? Huynh đi đâu vậy?”

Hần thản nhiên nói: “Vân gia có sản nghiệp ở Hà Nam, vẫn luôn do thúc phụ trông coi, thỉnh thoảng ta sẽ đến xem qua.”

“Hà Nam sao . . .” Nàng lẩm bẩm, “Nghe mọi người nói, đó là một nơi ở phía Bắc Trung Nguyên, cách n của chúng ta rất xa.”

“Đúng vậy, rất xa.” Hần gật đầu, bỗng nhiên đứng dậy rời đi, khi trở về, trong tay có thêm một cái hộp gỗ.

“Là gì vậy?” Nàng tò mò sờ lên chiếc hộp gỗ khắc hoa có màu rất trầm.

Hần lại ngồi xuống, thản nhiên nói: “Mở ra xem đi.”

Nàng hơi chần chừ một chút, cuối cùng vẫn mở bung chiếc khoá màu vàng óng, một tiếng vang “Lạch cạch” trong suốt, hộp gỗ liền mở ra.

Trước mắt nàng tràn ngập ánh hồng dịu dàng, nàng nhỏ giọng tán thưởng: “Thật là đẹp . . .”

Trên mặt hần hiện ra nụ cười nhàn nhạt: “Nàng thích lồng đèn đèn lụa đỏ, ở trên đường ta nhìn thấy vật này nên thuận tay mua về.”

“Tặng cho ta?” Nàng có chút không dám tin nhìn hần, thấy hần gật đầu, lúc này mới bối rối nở nụ cười, “Thật sự là cho ta sao . . .”

“Nàng cũng không cần quá để tâm.” Hần bình tĩnh nói, “Phu quân đi xa trở về, không mang về vài thứ cho nương tử, người khác sẽ bàn tán.”

Nàng ngẩn ra, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Đêm sau, Vân phủ sáng bừng trong ánh đèn lụa đỏ dịu dàng, nhẹ nhàng lay động trong gió đêm.

Nàng vẫn ngồi cạnh hắn như trước, chậm rãi dùng bữa, khi mọi người nâng chén kính nhau thì nàng cũng mỉm cười nhấp môi.

Trình Lộc cũng đến, ngồi bên cạnh tiểu thư, ngay phía đối diện với nàng, cách một tầng hơi nóng bốc lên từ thức ăn trên bàn, ình hay hữu ý mà nhìn nàng.

Trình Lộc ở trong mắt của nàng, có chút khó xử, có chút bất đắc dĩ, còn có một chút áy náy, bất chợt nàng cảm thấy mùi mờ, gục đầu xuống, luống cuống buông đũa.

“Ăn đi.” Đột nhiên hắn gấp thức ăn vào trong bát của nàng, đôi đũa bằng gỗ tử đàn nhẹ nhàng điểm lên chiếc bát bằng sứ trắng của nàng.

Nàng nhớ đến lời nói của hắn vào đêm hôm đó, hắn nói, khi đã biết, cũng nên chậm chậm quên đi, khi đã quên, sẽ tốt hơn.

Nàng khẽ cười, đúng vậy, Trình Lộc dù cho có hổ thẹn với nàng thì hắn cũng không còn là Trình Lộc của trước đây, mà nàng cũng như vậy.

Mặc kệ là còn rất nhiều chuyện không hiểu rõ, nhưng mà, đó đều đã là quá khứ.

Trong lòng nàng dần dần sáng rõ, nàng lại cầm đũa lên, nhìn thấy trong bát sứ trắng là một chút cải thìa màu xanh biếc.

Vì thế nàng ngẩng đầu lên, Trình Lộc vẫn còn nhìn nàng, nàng nhả nhận đáp lại tầm mắt của hắn, trên mặt là nụ cười bình tĩnh, chỉ là có chút nhạt nhẽo.

Nàng muốn nói cho hắn biết, đều đã là quá khứ, ta không trách huynh.

Nàng không biết Trình Lộc nhìn thấy có hiểu hay không, bởi vì nha hoàn lại bê lên thức ăn nóng hổi, một màn sương mờ lúc ẩn lúc hiện lại che phủ ánh mắt của nàng.

Bỗng nhiên trên bàn tiệc vang lên một hồi âm thanh lớn, nàng nghe thấy lão gia đang cao hứng cười to, hình như là đang nói, nói đến chính thất gì đấy.

Nàng có chút hoang mang, chính thất? Lão gia đang nói

Nàng nhìn hắn nghi hoặc, đã thấy hắn thản nhiên mỉm cười, sau đó nhìn lão gia nói: “Vậy để cha làm chủ đi.”

Hắn không có nhìn nàng, vẫn mang theo ý cười nhẹ nhàng, nâng chén kính rượu mọi người.

Bất chợt trong lòng khó chịu, nàng không biết sao lại như thế, nàng muốn cười, nhưng màn sương mờ từ thức ăn lại thấm ướt đôi mắt của nàng.

8. Chương 8

Ngẫm nghĩ một lúc, nàng lại lấy ra chiếc đèn lồng từ hộp gỗ, châm lên ngọn nến, treo dưới mái hiên của sương phòng.

Ánh nến xuyên qua tầng lụa đỏ mỏng manh, mái hiên nhuộm thắm một vùng, màu đỏ vừa du dương vừa có chút mê say.

Lúc nàng vẫn còn đang mê mẩn ngắm nhìn, bỗng nhiên nghe tiểu nha hoàn gọi một tiếng “Thiếu gia”, xoay người nhìn lại, hắn đang đứng ở cửa viện.

Cho tới bây giờ hắn vẫn chỉ đứng ngoài cửa, cho dù là đưa nàng về Mộ Cảnh viên, cũng chưa từng bước vào.

Nàng lại nhớ đến lời nói của hắn, ta đưa cho nàng, chỉ là một cái danh phận.

Chỉ là một danh phận mà thôi.

Nàng chưa xót nghĩ, nhưng vẫn đi đến trước mặt hắn mỉm cười: “Tiến vào ngồi một chút không?”

“Không cần.” Hắn thản nhiên nói, “Khăn tay của ta còn ở ch

“Khăn tay?” Nàng nghĩ một chút, bỗng nhiên đỏ mặt, còn có chút lắp bắp, “Ta, ta đã làm mất . . .”

Hắn không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, dường như trong đôi mắt ẩn chứa ý nghĩ sâu xa.

Nàng nhanh chóng gục đầu xuống, ngập ngừng nói: “Ta sẽ mua cái mới trả lại cho huynh.”

“Quên đi, ta vẫn còn.” Hắn xoay người rời đi, đi được vài bước lại quay đầu, khẽ cười nói: “Treo đèn lồng ở nơi này, nhìn rất đẹp.”

Nàng ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của hắn, đèn lồng nhẹ nhàng đong đưa, dưới bóng đêm mờ lung lại càng thêm rực rỡ.

Ngày hôm sau khi dùng bữa, lão gia lại nhắc đến chuyện cưới vợ cho hắn, tất cả mọi người đều nhiệt liệt hưởng ứng.

Nàng ngồi bên cạnh hắn ăn cơm, từng chút từng chút đưa vào trong miệng, cảm giác u sầu quái lạ này, ngay cả nàng cũng không biết vì sao.

“Nhị tiểu thư của Liên gia cũng không tệ!” Có người đề nghị, “Cầm kỳ thư hoạ không có gì là không thạo.”

Có người lại phản bác, “Vậy thì sao, Thiếu phu nhân của Vân gia chỉ cần hiền thực là được, ta thấy Đại tiểu thư của Lâm phủ rất thích hợp!” . . .

Mọi người thảo luận sôi nổi, bàn ăn dần trở thành nơi đàm luận, rất là huyền ảo.

Nàng trộm nhìn hắn, hắn chỉ trầm tĩnh ngồi đấy, thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng lại mỉm cười thản nhiên.

Nếu hắn cưới chính thất, có phải nàng sẽ không thể tiếp tục ngồi bên cạnh hắn? Trong lúc này nhìn thấy Trình Lộc mà lúng túng thì còn ai gắt gao giữ chặt lấy bàn tay nàng, còn ai gấp thức ăn cho nàng đây? . . .

Cảm giác chua xót bất chợt nổi lên, đầu càng cúi thấp, trước mắt dần dần mờ hồ.

Lão gia đột nhiên hỏi hắn: “Con thấy thế nào?”

“Thế nào cũng được.” Hắn cười nhạt, “Nhưng con vừa cưới thiếp thất không lâu, qua vài ngày lại phải ra ngoài, có thể thư thả một thời gian không, chờ sau này rồi hãy nói đi?”

Lão gia trầm ngâm: “Con nói cũng đúng, cứ như vậy đi.”

Lại có người phụ hoạ: “Đúng nha, với điều kiện của thiếu gia, sợ rằng đại tiểu thư, cô nương nhà người ta còn phải tranh nhau mà chen vào cửa ấy chứ!?”

Mọi người lại cười.

Hắn thật sự . . . không vội cưới chính thất sao?

Nàng đưa mắt trộm nhìn hắn, khoé mắt có hơi ươn ướt, có phần nghi hoặc, lại có phần vui mừng.

Cảm giác đó khiến nàng không hiểu ra làm sao!

Thình lình hắn nghiêng mặt nhìn nàng: “Đang nghĩ cái gì? Cơm dính cả lên mặt này!”

Nàng vẫn còn ngơ ngẩn, không kịp phản ứng, hắn đã vươn tay đến, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau một chút trên khoé môi của nàng.

Chỉ một thoáng lại dài như cả một đời, ngón tay hắn săn chắc, khi lướt qua nơi ấy lại như được thoa lên một lớp son nhàn nhạt, có chút hồng hồng.

Mọi người cười rộ lên: “Thiếu gia và Thiếu phu nhân là kiêu diệp tình thâm, hiện tại thiếu gia sao nỡ đành lòng cưới chính thất đây!”

Hắn chỉ mỉm cười thản nhiên, ăn cơm như trước.

Đầu nàng ngày càng cúi thấp, không riêng gì khoe môi mà nàng còn cảm thấy gương mặt đã muốn hồng đến nóng rực!

9. Chương 9

“Huynh lại phải ra ngoài sao?”

Hắn và nàng cùng nhau đứng trong sân nhà, nàng khẽ ngược mắt lên, tựa như điềm nhiên hỏi hắn.

“Ừ.” Hắn đáp nhẹ, sau đó nghiêng mt nhìn nàng, “Thế nào?”

“Không có gì, chỉ hỏi một chút thôi.” Nàng thần nhiên cười, “Lần này . . . phải đi bao lâu?”

“Lộ trình có chút quanh co, có lẽ dọc đường phải dừng lại vài lần.” Hắn nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi nàng, “Nàng muốn đi sao?”

Mặt nàng bắt giắc đỏ bừng, nhanh chóng phủ nhận: “Không có, không có . . .”

Hắn khẽ cười, nhưng cũng không nói thêm gì.

Nàng có hơi quanh quẽ bước theo phía sau hắn, hài gắm lặng lẽ vuốt ve từng viên đá bóng long trên con đường, thỉnh thoảng chạm vào một bụi cỏ xanh mọc ven bên đường, mềm mại mà ướt át.

Chỉ một lát liền đến Mộ Cảnh viên, nàng thấy nhành Ngọc Lan trắng nơi cửa viện cũng có phần uể oải gục đầu, nhưng lại có rất nhiều đoá cúc vàng nho nhỏ đang nở rộ rực rỡ mà sum suê trong bụi cỏ xanh tươi.

“Đến rồi.” Hắn dừng bước, “Sớm nghỉ ngơi đi.”

Hắn định xoay người, đột nhiên nàng kéo ống tay áo của hắn, rồi nhanh chóng buông ra.

Hắn buồn cười nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

Nàng hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn cố lấy dũng khí nhìn thẳng vào hắn: “Nếu ta nói, ta muốn đi cùng với huynh . . . Có thể không?”

Giống như có một trận gió thổi qua, bên ngoài viện bỗng nhiên tràn ngập hương hoa quế trong veo thơm ngát.

Nàng bất an nhìn hắn, bàn tay nắm chặt lấy làn váy.

Nàng không biết vì sao mình lại to gan như vậy, nhưng dù là một chút nàng cũng không hề hối hận.

Bởi vì nàng nhìn thấy hắn nhẹ nhàng gạt đầu, trong mắt có ý cười dịu dàng.

Ngày đó khi xuất môn, trời thu thoáng đăng, thời tiết rất tốt.

Hắn bảo tiểu nha hoàn đến giúp đỡ nàng nhưng kỳ thật nàng đã chuẩn bị xong xuôi từ sớm, lại nghĩ không biết nên làm thế nào với chiếc khăn tay của hắn.

Hôm ấy khi hắn hỏi không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại nói dối như vậy, cũng không biết hắn có phát hiện ra hay không, cho tới bây giờ, trong lòng vẫn có chút lo sợ, sợ rằng khi hắn biết được sẽ nhìn nàng bằng con mắt khác.

Chỉ là, nếu như không trả thì cuối cùng cũng có một ngày hắn sẽ phát hiện ra; mà hiện tại nếu trả thì lại không thích hợp.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc vẫn cẩn thận gấp chiếc khăn để trong ngực áo, vạn nhất nếu hắn nhìn thấy, cứ nói là sau này tìm được, định sẽ giặt sạch trả cho hắn.

Khi ngồi trên xe ngựa thì hắn ngồi dựa vào cửa xe bên hông, sau khi khẽ cười nhìn nàng, ánh mắt liền hướng về nơi xa bên ngoài cửa sổ.

Gió thổi đến, rèm xe khẽ phất lên, nàng lơ mơ nhìn thấy phong cảnh kiêu diễm, mang đậm sắc thu bên ngoài cửa sổ, khắp núi rừng lá phong đỏ rực, kéo dài vô tận như một bức hoạ đang dần được mở rộng.

Bỗng nhiên, một cảm giác đau xót hơi trỗi dậy trong ngực, ngón tay không khỏi nhẹ nắm lấy vạt áo, cách một lớp vải, chính là chiếc khăn tay đã từng giúp nàng thực sự yên lòng.

Chẳng qua . . . là nàng đang nhớ đến . . . Hấn đã nói . . . Quên đi, hấn còn nói . . . hấn vẫn còn.

Hấn cũng không lưu luyến, hoặc là rõ ràng, hấn không hề để ý, có lẽ, là chưa từng để ý.

Khi nghĩ tới điều này, dường như nàng nghe thấy có một tiếng vỡ vụn rất nhỏ vang lên ở một nơi nào đó trong lòng, chỉ là nó rất nhẹ rất nhỏ, giống như chưa từng tồn tại.

Vì thế nàng khẽ buông tay, bên môi lại hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Nàng nghĩ, thật may, thật may, nàng cũng . . . chưa từng để tâm, ít nhất, là không quá để t

Xe ngựa vẫn chậm rãi đi về phía trước, bánh xe gỗ lăn trên con đường núi gập ghềnh phát ra âm thanh “Lộc lộc”.

Nàng cũng không hối hận khi đi ra ngoài, nàng luôn giam mình trong cái trấn nhỏ kia, thế giới bên ngoài rất rộng lớn, nhưng nàng chưa từng được biết đến.

Trong một đời này đã có thể nhìn xem hoa nở hoa tàn ở bên ngoài khác nhau thế nào.

Lúc trước, nàng đều đi bộ, sau khi đến Vân phủ thì ngồi kiệu, hiện tại, có lẽ là lần đầu tiên ngồi xe ngựa.

Nhưng nàng cảm thấy ngồi xe ngựa rất khó chịu, khó chịu đến nỗi trong lòng có từng hồi từng hồi đau đớn đến phát run.

10. Chương 10

Sau đó, nàng đang ngủ thì hấn đánh thức.

Nàng ngơ ngác mở mắt, ngồi thẳng dậy, không ngờ nàng lại ngủ trên xe ngựa.

Hấn hỏi nàng: “Rất mệt sao?”

“Không phải . . . ” Nàng ngượng ngùng cười, “Vì hôm nay lên đường, nên tối qua ngủ không ngon . . . ”

Hấn không khỏi mỉm cười: “Nàng không hay ra ngoài, khó tránh sẽ như thế, sau này quen rồi thì tốt hơn.”

nhẹ nhàng gật đầu, chợt nhớ khi nàng còn nhỏ, nương đã từng đưa nàng ra khỏi thị trấn đến một cái thôn nhỏ thăm ông ngoại, rõ ràng cũng chưa từng ra khỏi nhà, nhưng đêm ấy vẫn bình tĩnh như thường, ngày hôm sau khi đến một vùng nông thôn ruộng đất vàng ươm, bông lúa vàng ươm phủ khắp ruộng lúa, nhìn thấy ông ngoại tóc đã hoa râu, tinh thần sáng rõ, nàng cũng không hề có một chút hồi hộp.

Nhưng mà một đêm hôm qua lại không thể chợp mắt. . . Là bởi vì điều gì đây?

Nàng còn đang suy nghĩ, hấn đã vén rèm xe nhảy xuống, nói: “Nơi này là Nhược Mỹ trấn, chúng ta sẽ ở lại đây.”

“Nhược Mỹ trấn?” Nàng cười, “Một cái tên kì lạ.”

“Tên trấn xuất phát từ một câu chuyện cổ.” Hấn vừa đưa tay cho nàng vừa nói, “Có một vị hoàng đế khi đi nam tuần đến nơi này, cũng ngủ trên xe ngựa như người bình thường, khi đến nơi thì vẫn còn buồn ngủ, ông ta liền nói, nơi này sao lại nhỏ như hạt gạo vậy, vì thế liền đặt tên là Nhược Mỹ trấn.”

Hấn đưa tay đỡ nàng, nàng đang nghĩ có nên tự mình xuống xe hay không, nhưng vừa nghe thấy câu chuyện xưa về giấc ngủ của hoàng đế, không khỏi liền đỏ mặt, ngẫm nghĩ một lát, thế là vẫn tựa vào tay hấn, cẩn thận xuống xe.

Bọn họ vào một khách điếm, hấn bảo chương quỳ chuẩn bị hai gian phòng hảo hạng, cũng là hai gian phòng cạnh nhau, cửa sổ nhìn ra con sông uốn lượn bên cái trấn nhỏ.

Nàng đang sắp xếp lại tay nải, hấn gõ cửa rồi tiến vào hỏi: “Đôi bụng

Đúng là nàng đang đói, nhưng nàng đã ngủ suốt cả một đoạn đường, bây giờ lại nói muốn ăn cơm, ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình thật muốn thành heo mà.

Vì thế nàng đỏ mặt lắc đầu: “Hiện tại cũng không . . .Đợi một lát đi . . .”

“Nhưng ta đói bụng.” Hấn khẽ cười, “Nàng đi theo ta không, ở đây có món điểm tâm đặc sản, nàng cũng có thể nếm qua.”

Nói là đi theo tiếp hấn, nhưng khi tới quán ăn, hấn vẫn xới cho nàng một bát cơm: “Đây là gạo tẻ nổi tiếng của Nhược Mễ trấn, hương vị thơm nồng mềm dẻo, nàng thử một chút xem.”

Hấn lại gấp thức ăn cho nàng: “Tô bì kê *gà lặn bột* của quán này không hề có ở nơi khác, nàng nếm thử xem hương vị thế nào?”

Hấn lại múc canh cho nàng: “Canh cá đậu hũ, rất thanh.”

. . .

Vốn nàng đang đói bụng, ngửi thấy hương cơm mùi canh thì bụng lại càng kêu vang, vì thế liền ăn hết thức ăn cùng bát cơm gạo tẻ thơm lừng.

Hấn chậm rãi ăn cơm, thỉnh thoảng lại nhìn nàng, hoặc là gấp thức ăn, múc canh cho nàng.

Sau khi ăn xong, nàng để đĩa xuống, xấu hổ nói: “Thật ra là ta đói bụng.”

“Ta biết.” Hấn thản nhiên nói, “Ngồi xe ngựa cả một ngày, ta cũng đói.”

“Nhưng mà . . .” Nàng chỉ vào bát cơm của hấn, “Vừa nãy huynh ăn ít như vậy.”

Hấn khẽ cười: “Lúc trưa ta có ăn qua, đáng lẽ muốn đánh thức nàng, nhưng thấy nàng ngủ say như vậy, n không nỡ.”

Nàng giật mình đỏ mặt: “Thì ra . . . Huynh biết là ta đói . . .”

Hấn cười cười gạt đầu, sau đó gọi tiểu nhị đến tính tiền.

Nàng lại đỏ mặt, có phần ăn hận, nghĩ thầm ngày mai ngồi xe ngựa cũng không được ngủ như vậy.

Sắc trời dần buông, từng ngôi nhà của Thước Mễ trấn từ từ sáng lên ánh đèn yếu ớt, từ xa nhìn lại trông như những ánh sao thấp thoáng.

Trở lại gian phòng ở khách điểm, nàng đang định bước vào cửa, bỗng nhiên hấn nhẹ giọng nói ở bên cạnh: “Nghỉ ngơi sớm đi, ta ở cách vách, nàng không phải sợ.”

Nàng ngẩn ra, sau đó gạt đầu, trong lòng thoáng qua một luồng hơi ấm.

Sau khi vào phòng, hấn vẫn còn đứng ở cửa, trên nét mặt có hơi do dự.

“Vào ngồi một chút không?” Nàng mỉm cười hỏi hấn, “Bây giờ còn sớm, ta còn chưa mệt.”

Hấn lắc đầu, chỉ lặng lẽ.

“Vậy . . . Ta phải đóng cửa?”

Cuối cùng hấn lên tiếng, giọng nói nghiêm nghị: “Nếu có chuyện gì, nhất định phải lớn tiếng kêu lên.”

Nàng cười, gạt đầu: “Ta biết huynh ở ngay cách vách, huynh yên tâm.”

Lúc đó nàng đi đến bên cửa sổ, nhìn vào bóng ngọn đèn của dân cư hai bên bờ phản chiếu trên mặt sông, gió lạnh thổi đến, mặt nước gợn sóng dập dềnh, cũng như đáy lòng nàng đang khẽ mỉm cười.

11. Chương 11

Vài ngày sau, khi ngồi trên xe ngựa nàng cũng không tiếp tục ngủ, màn xe lay động theo thân xe, những lúc nàng thoáng trông thấy cảnh sắc núi sông chợt hiện bên ngoài xe ngựa, thỉnh thoảng lại lặng lẽ mỉm cười.

Mỗi khi ngủ trọ tại một khách điểm, hấn luôn ở căn phòng cách vách với nàng, trước khi trở về phòng, đều nói với nàng: “Ta ở cách vách, nàng không phải sợ.” Sau đó lại dặn nàng: “Nếu có chuyện gì, nhất định phải lớn tiếng kêu lên.”

Mỗi lần nàng đều nghiêm túc lắng nghe, im lặng gật đầu, mỉm cười.

Nàng biết rõ, thật sự là biết rõ.

Nàng biết hấn ngủ ở gian phòng cách vách, nàng biết nếu có chuyện gì xảy ra nhất định phải lớn tiếng gọi hấn.

Nhưng, nàng còn biết rằng, khi hấn dặn dò như vậy thì nàng cảm thấy rất vui, trong lòng còn có cảm giác yêu thích không nói rõ.

Qua vài ngày, đi đến một ngôi thành nhỏ gọi là Song Diệp, trong ngôi thành này còn có bằng hữu làm ăn nên hấn phải thăm viếng, vì thế dừng lại nơi này vài ngày.

Sau khi hấn ra ngoài, nàng luôn chờ ở khách điểm, sau lại cảm thấy buồn bực bồn chồn, liền ra khỏi khách điểm đi lên đường phố.

So với những thành trấn nhỏ khác, đường phố ở Song Diệp Thành rộng lớn náo nhiệt hơn, cửa hiệu thương buôn san sát nhau, người buôn bán nhỏ, người bán hàng rong có thể thấy ở khắp mọi n

Nàng dừng bước một lát, nhìn những hàng quán bày ra khắp hai bên đường, rực rỡ muôn màu, làm nàng hoa cả mắt.

Đột nhiên, một ánh đỏ dịu dàng thoáng rơi vào tầm mắt, nàng giật mình, không khỏi dừng bước.

Đó là một phường tơ lụa không lớn, chủ tiệm bày ra từng xấp lụa cho khách xem qua, chỉ cần vươn tay khẽ kéo nhẹ, dây lụa đỏ tươi như mặt nước đỏ xuống, làm cả gian hàng như chìm trong sắc đỏ say nồng.

Nàng chậm rãi bước tới, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt lụa, mịn như vậy, mượt như vậy, đầu ngón tay trắng nõn nằm giữa màu đỏ óng ánh thanh khiết như ngọc.

Lúc ăn cơm tối ở khách điểm, nàng luôn nghĩ đến tấm lụa đỏ kia, nhiều lần suy tư đến dừng đưa, chỉ ngơ ngẩn ngẩn nhìn vào bát cơm bằng sứ trắng.

Hấn hơi nghi hoặc, nhẹ giọng nói: “Sao vậy, thức ăn không hợp khẩu vị?”

“Không phải.” Nàng giật mình, hồi phục tinh thần, cười nói, “Không phải, ta chỉ đang nghĩ đến một việc.”

“Nghĩ chuyện gì?” Hấn thản nhiên nói, “Cần ta giúp đỡ không?”

“Không cần.” Nàng khẽ nói, “Chỉ là . . . ta muốn hỏi, huynh . . . thích gì nhất?”

Hấn hơi nhú mày: “Thích? Về phương diện gì?”

“Ồ . . .” Nàng suy nghĩ một hồi, “Ví như . . . hoa văn trên quần áo của huynh, hoặc là . . . Huynh thích hương ho

“Điều này . . .” Hấn cười, “Hấn là những thứ mà nữ tử các nàng thích thôi.”

Nàng đỏ mặt, có hơi thất vọng nói: “Thì ra . . . Huynh đều không thích.”

“Cũng không phải, chẳng qua là không rõ yêu ghét thế nào.” Hấn nhẹ cười, nói, “Nhưng mà, vì sao nàng lại hỏi điều này?”

Nàng lắc đầu: “Không có gì, chỉ là hỏi một chút.”

Sau khi trở về phòng, nàng lấy tấm lụa đỏ trải ra, gấp vào, vừa gấp vào, lại trải ra.

Tấm lụa hơi mỏng, lại nhỏ, không quá lớn. Trên người nàng không có nhiều tiền, một mảnh lụa tốt như vậy, nàng cũng không mua được nhiều lắm.

Nhưng cũng không phải không thể dùng, việc này, không liên quan đến mảnh lụa to hay nhỏ.

Nàng buồn rầu thở dài, sau đó thu hồi mảnh lụa đỏ.

Sáng sớm ngày hôm sau liền lên đường rời đi.

Nàng bước lên xe ngựa trước, ngồi bên cửa sổ, lưu luyến nhìn Song Diệp thành bên ngoài cửa, giữa tia nắng ban mai, gió lạnh khẽ thổi tung lá cây, vang lên âm thanh ào ào vỡ vụn.

Sau đó hần cũng bước lên xe, lẳng lặng ngồi một lát thì bỗng nhiên lên tiếng: “Hoa văn Lưu Vân *mây trôi*, còn có hương hoa Sơn Chi, ta đều yêu thích.”

Nàng sững sờ không kịp phản ứng, hần nghiêng đầu quay qua nhìn nàng, trong mắt có nụ cười dịu dàng>

12. Chương 12

Xe ngựa ngừng vài lần rồi lại đi, mấy ngày sau, cuối cùng bọn họ cũng đến Khai Phong ở Hà Nam.

Sản nghiệp của Vân phủ ở Khai Phong là cửa hiệu tơ lụa, thúc phụ của hần là tổng quản, thay hần xử lý các công việc lớn nhỏ, việc lớn là lưu thông hàng hóa, việc nhỏ là trông coi nô bộc trong phủ.

Hần đưa nàng đến sương phòng Mộ Cảnh Viên bên trong viện, giới thiệu sơ qua một lược.

“Mộ Cảnh Viên?” Nàng hơi ngạc nhiên, “Cùng tên với nơi ở của ta trong Vân phủ?”

“Ừ.” Hần thần nhiên gật đầu, “Mỗi lần đến đây ta đều ở nơi này.”

“Vậy là ta đã chiếm phòng của huynh?” Nàng vội hỏi, “Hần phải có phòng khách chứ, ta ở phòng khách là được rồi.”

“Phòng khách . . .” Hần trầm ngâm, sau đó chậm rãi nói, “Bên cạnh phòng khách chính là phòng của nô bộc, hơn nữa còn là nô bộc nam, nàng không để ý sao?”

Cổ họng dường như bị chặn ngang, nàng giương mắt nhìn hần một lúc lâu mới ngập ngừng ấp úng nói: “Ta, ta nghĩ huynh có để ý, để ý ngủ ở phòng khách không . . .”

Đương nhiên là hần không để tâm chuyện ngủ ở phòng khách, chỉ là phản ứng của nàng thật sự khiến hần buồn cười, nhưng hần vẫn chậm rãi gật đầu, chậm rãi nói: “Hần là . . .không để ý.”

Hần chần chờ làm nàng rất áy náy, >ưng mà nàng thật sự không muốn ngủ ở phòng khách, đành phải hấp tấp cầm lấy tay nải đặt lên giường, mở ra, lấp bắp nói: “Vậy, ta liền sắp xếp lại hành lý!”

“Không cần vội.” Rốt cuộc hần cũng không nhịn được cười, “Trước tiên ta đưa nàng đi lên phố một chút, đường phố ở Khai Phong, thật sự không hề giống với những nơi khác.”

Đường phố ở Khai Phong, đúng là rất khác biệt.

Nàng nhìn thấy rất nhiều lầu gác miếu thờ nguy nga to lớn, trông thấy rất nhiều cờ hiệu bay trên cửa tiệm thương buôn; nàng nhìn thấy người dân trên phố vừa chất phát một mạc lại hay tươi cười, có người vội vã cùng có người từ tốn bước đi, thỉnh thoảng còn có tiếng chuông ngân vang; nàng đứng trên đường phố Khai Phong, gió nổi lên lại mang theo một chút bụi đất cát sỏi, không giống Giang Nam thanh nhã tinh tế, nhưng lại có vài phần giản dị mà hào khí của vùng Giang Bắc.

Hần đưa nàng đi nếm thử bánh bao chiên vừa mới ra lò, nóng hổi, giòn xốp vàng ươm; hần dạy nàng uống du trà (1), từng ngụm từng ngụm nhỏ, sau khi uống xong miệng liền có hương thơm nồng nàn; sau đó hần lại đưa nàng đến quán cơm của dân tộc Hồi, nàng vừa hiếu kỳ nhắm nhìn đôi hài cùng chiếc mũ trắng của người Hồi, vừa ôm bụng nhỏ giọng nói với hần: “Sau khi trở về, mẹ ta mà nhìn thấy, nhất định sẽ nói: ‘Ai nha, con béo lên!’”

“Vậy sao?” Hần vờ như muốn xoay người rời đi, “Thế thì chúng ta trở về.”

“A?” Nàng vội kéo tay áo của hần, “Ta nói là ta ăn rất no rồi, nhưng vẫn còn muốn đi xem xung quanh.”

Hần không khỏi mỉm cười: “Hôm nay cũng trễ, trước tiên ăn cơm, vài ngày sau rảnh rồi, ta đưa nàng đi thăm chùa Đại Tướng Quốc (2), vào mùa này, đúng lúc hoa cúc ở đó nở rộ.”

Trở lại sương phòng Mộ Cảnh viên, nàng lấy ra chiếc túi hương đặt trên tay nải, lựa đồ mềm mượt, hương thơm thanh nhã từ cánh hoa sơn chi phơi khô. Nàng đã chuẩn bị từ nhiều ngày trước, nhưng vẫn luôn cất giấu, không biết lúc nào thì đưa cho hắn.

Nhưng hiện tại nàng nghĩ, lúc hắn đưa nàng đến chùa Đại tướng quốc nàng có thể đưa cho hắn.

Nàng nhẹ nhàng vuốt lên chiếc túi hương có thêu Lưu Vân màu bạc, nếu hắn mở ra xem, thật ra còn có thể nhìn thấy một mặt thêu song song, bên ngoài là Lưu Vân, bên trong là một chữ “Vân” nhỏ.

Ngày hôm sau không nhìn thấy hắn, nàng biết là hắn đi đến phường thêu, trong lòng lại không khỏi có cảm giác trống trải, cũng không muốn đi lên phố, một mình đi dạo một chút trong Mộ Cảnh viên, cứ thế mà hết một ngày.

Đến khi mặt trời lặn vẫn không thấy hắn trở về, nha hoàn mang cơm đến đình nghỉ chân bên trong viện, nàng ngồi trên chiếc ghế đá, u buồn nhìn sắc trời đang dần nhạt màu, gió lạnh mang theo hơi nước thổi đến, chỉ một lát liền làm thức ăn nguội lạnh.

Những ngày sau đều như thế.

Có một ngày, chờ đã lâu, nàng vắng lặng đứng đấy, gió thu thổi lướt qua gò má của nàng, phảng phất có hương hoa cỏ

Nàng gật mình, trong lòng bỗng nhiên hoảng loạn.

Bất chợt nàng nhận ra, nàng đang chờ hắn, cũng giống như những lần nàng chờ Trình Lộc.

13. Chương 13

Khi bọn họ lên núi, đúng vào lúc tiết trời quang đãng sau cơn mưa, vì thế thu lại càng rạng rỡ, ánh nắng sưởi ấm mặt đất bền chắc.

Trên núi bóng cây dày đặc, bước chân trên con đường xuyên qua cánh rừng, bên tai vang lên tiếng gió khe lướt qua lá cây xào xạc.

Hắn vừa đi vừa nói cho nàng biết, hôm nay sẽ đi thăm một người bạn cũ đã lâu ngày không gặp, cũng không biết tình hình dạo này thế nào.

Nàng chỉ gật đầu, trải qua một thời gian dài sống an nhàn ở Vân phủ, hiện tại đi lên núi thế này lại có phần quá sức.

Hắn thấy nàng thở dốc, không khỏi mỉm cười: “Khi trở về, ta sẽ dạy nàng cưỡi ngựa, như vậy lúc leo núi cũng không thấy mệt.”

Nàng hơi đỏ mặt ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Ta đã từng cưỡi ngựa.”

“Đó là ta cùng nàng cưỡi.” Hắn khẽ cười, “Nếu một mình nàng, e là nàng vẫn còn chưa hết hoảng loạn.”

“Sẽ không.” Dường như có phần không phục, nàng liền lặp lại, “Ta đã cưỡi qua một lần, ta sẽ không sợ nữa.”

Hắn cười cười, không đồng ý cũng không phủ nhận, chỉ bước về phía trước.

Bước chân của hắn chậm lại, bất ngờ dừng trước một mỏm đá nghiêng ngả, vươn tay đỡ lấy nàng.

Ước chừng đến lưng chừng núi, nàng thấy hắn chỉ về phía một ngôi nhà nhỏ nằm giữa khu rừng tùng rậm rạp, bên ngoài ngôi nhà là một vòng hàng rào bằng loài cây xanh thấp bé.

Rất nhanh liền đi đến căn nhà nhỏ kia, từ xa nàng đã nhìn thấy có bóng người đưa lưng về phía bọn họ, vì nghe thấy động tĩnh nên xoay người lại, không ngờ là một nữ nhân có bụng to kèn càng.

“Tiểu Cảnh.” Bỗng nhiên hắn dặt tay nàng, mỉm cười đi về phía nàng kia.

Nàng kia khựng lại một chút, trên nét mặt dường như có một chút mơ màng chợt hiện, nhưng lập tức nàng ấy liền cười tươi như hoa, cũng chậm rãi tiến đến, dịu dàng gọi: “Vân đại ca.”

Bất giác nàng khẽ u buồn. Hắn cười đến dịu dàng như vậy, mà Tiểu Cảnh . . . Cái tên Tiểu Cảnh này sao lại quen thuộc như thế.

Nhưng nàng cũng chỉ có thể mỉm cười, thản nhiên nhìn người nữ tử có tên Tiểu Cảnh k

Khi xuống núi, hắn vẫn luôn bước đi chậm rãi, còn nàng thì lúc nhanh lúc chậm, có những lúc thình lình quay đầu lại liền phát hiện bản thân đã đi rất xa, không khỏi xấu hổ mà đứng yên chờ hắn, hoặc là khi nàng vừa phục hồi tinh thần thì nhận ra bản thân đã bị tuột lại rất xa ở phía sau, còn hắn thì ngừng ở phía trước mỉm cười nhìn nàng, lại thêm một hồi xấu hổ.

Chẳng qua là suốt dọc đường, nàng luôn suy nghĩ, nhưng nghĩ điều gì, nàng lại không thể nói rõ, chỉ cảm thấy rối ren lẫn lộn.

Nàng nhớ lúc ở trên núi, hắn và Mục Ngạn, phu quân của Tiểu Cảnh, cùng nhau ngồi dưới gốc cây trong sân uống trà, hai người nam tử đều có gương mặt khiêm nhường sáng ngời, nụ cười ôn hòa điềm tĩnh. Ánh sáng ngày thu xuyên thấu qua tán cây ngô đồng thưa thớt, từng chút từng chút soi rọi lên mái tóc đen tuyền của bọn họ, vàng óng sáng rực.

Nàng và Tiểu Cảnh cùng ngồi bên dưới khung cửa sổ bên trong căn phòng, nàng khẽ nhìn hắn ở bên ngoài, sau đó cầm lấy bàn thêu của Tiểu Cảnh.

Kiểu dáng mũi thêu của Tiểu Cảnh cũng không giống với nàng, Tiểu Cảnh đang làm quần áo cho trẻ con, mặt trên thêu một bức hoa điệp màu sắc tươi sáng, mũi kim tuy vụng về nhưng lại đáng yêu.

Nàng nhìn thấy liền không kiềm được mà mỉm cười: “Thật dễ thương.”

“Tỷ cũng có thể thêu à.” Tiểu Cảnh ở bên cạnh mỉm cười, “Con của tỷ và Vân đại ca, hắn là cũng rất xinh xắn.”

Nàng hơi đỏ mặt, cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ ngáp ngừng “Ừ” một tiếng.

Tiểu Cảnh cho rằng nàng thẹn thùng nên cũng không hỏi gì thêm, hình như nghĩ tới điều gì đó, bỗng nhiên vén tay áo của nàng lên, khẽ “A” một tiếng.

Nàng còn tưởng rằng cổ tay của mình có cái gì, nhìn lại, nhưng cũng không phát hiện có gì bất thường.

“Cái vòng đâu?” Tiểu Cảnh đưa mắt nhìn nàng, “Cái vòng của Vân đại ca đâu?”

Cái vòng? Nàng thoáng nghi hoặc: “Cái vòng nào?”

“Tỷ không biết sao? Vân đại ca không có cho tỷ? Là chiếc vòng ngọc của huynh ấy?” Sắc mặt Tiểu Cảnh khẽ tối đi, giọng nói dường như cũng có phần nặng nề.

Nàng biết chiếc vòng ngọc kia, nhưng mà, cái đó là để cho nàng sao?

Mơ hồ nàng cảm thấy có một điều gì đó, nàng định nói không có, nhưng lời nói vừa đến khóe môi liền đột nhiên thay đổi: ” . . .Không có, ta sợ làm mất nên để ở nhà.”

Sắc mặt Tiểu Cảnh dịu đi đôi chút, nàng nghe thấy nàng ta khẽ thở dài, sau đó chậm rãi nói: “Nếu đã cho tỷ, vậy tỷ nên mang theo, là vật không dễ có.”

Nàng không biết phải nên thế nào, bàn tay kia bất giác nhẹ nhàng xoa lên cổ tay trống trải, cảm thấy có một loại đau nhói rất nhẹ.

“Suy nghĩ gì vậy?” Bỗng nhiên hắn nhẹ nhàng hỏi, “Đi đường mệt mỏi sao?”

Nàng lấy lại tinh thần, ngẩng đầu liền thấy hắn đang dừng lại nhìn nàng, trong mắt có vẻ quan tâm nhàn nhạt.

Nàng muốn hỏi hắn về chuyện chiếc vòng, nàng muốn hỏi hắn về ý tứ trong lời nói của Tiểu Cảnh.

>ưng đến cùng nàng vẫn không thể thốt ra thành lời, lúc trước bởi vì chiếc vòng ngọc đó mà hắn đồng ý cưới nàng, có thể thấy đối với hắn chiếc vòng rất quan trọng. Chỉ là kể từ đó về sau, nàng cũng chưa từng tiếp tục nhìn thấy chiếc vòng đó, nhưng cho dù nàng có nhìn thấy thì cũng có quan hệ gì.

Nếu đã không có quan hệ, cần gì phải hỏi nhiều như vậy.

Vì thế nàng lắc đầu, thản nhiên mỉm cười: “Không có gì, chúng ta đi tiếp thôi.”

Sắc trời nặng nề hạ xuống, người lên núi cũng thưa dần, gió thu cuộn cuộn nổi lên, thổi tung chiếc lá tàn lụi, vắng lặng lướt qua người nàng.

Bất chợt, nàng nghiêng đầu nhìn hấn: “Ngày mai, ngày mai đi chùa Đại tướng quốc đi.”

Hấn sững sờ, sau đó mỉm cười: “Được.”

14. Chương 14

Trước khi ra cửa thì đột nhiên thúc phụ gọi hấn có việc, vì thế hấn chỉ cho nàng biết đường đi tới chùa Đại tướng quốc, hấn nói: “Nàng ngồi xe ngựa đến đó trước, chờ ta ở cửa chùa, ta sẽ đến ngay.”

Nàng cũng không ngồi xe ngựa, nhìn thấy dọc theo bên đường cũng có không ít nữ nhân mang theo hương nến đi về phía chùa Đại tướng quốc, vì thế nàng liền đi theo phía sau các nàng, chậm chậm thưởng ngoạn phong cảnh cuối thu.

Quả nhiên, đây đúng vào thời điểm hoa cúc nở rộ, từ rất xa nàng đã nhìn thấy từng bụi hoa cúc vàng lay động bên ngoài cửa chùa, từng bụi từng bụi nổi dài, mang hương thơm thanh nhã.

Tiếng chuông chùa khua vang, vừa thuần hậu vừa miên mang, có thể thấy được không khí trang nghiêm linh thiêng bên trong ngôi chùa.

Nàng lặng lẽ đứng ở một góc trước cửa chùa chờ hấn, bàn tay nắm chặt chiếc túi hương nàng làm cho hấn.

Đến giữa trưa, người đến chùa ngày càng nhiều, những nữ nhân đi cùng nàng đến đây lúc trước giờ đang bắt đầu quay trở về, khi bước ngang qua nàng đều quay đầu liếc nhìn quái lạ.

Nàng ngượng ngùng mỉm cười, lặng lẽ đưa tay xoa lên đôi chân đau nhức vì đứng lâu, hai mắt cũng không dám lơ là mà nhìn kỹ vào dòng người tới lui.

Mùi hương nhang đèn trong chùa dần dần nồng đậm hòa cùng hương hoa cúc bên cạnh, đứng bên dưới ánh nắng chính ngọ thật có chút khốn cùng.

Bỗng nhiên nàng nghĩ, có phải bởi vì người ra vào cổng chùa quá nhiều cho nên nàng không nhìn thấy hấn, mà hấn cũng không nhìn thấy nàng nên đã vào bên trong tìm nàng?

Nàng phân vân, muốn vào trong chùa tìm hấn, nhưng lại sợ, nếu hấn ở bên trong mà không tìm thấy nàng, đến khi đi ra lại không gặp được nàng.

Đến khi mọi người vắng đi đôi chút, rốt cuộc nàng cũng bước vào bên trong tìm hấn, mở to mắt, cẩn thận nhìn qua từng dãy người tương tự.

Nhất định hấn đã đến đây, vì tìm không được nàng nên đã vào chùa tìm.

Nàng nhớ trước đây cũng từng thất lạc nương ở trên đường, đứng vào ngày hoa đăng, trên đường có rất nhiều người chen chúc xô đẩy nhau, ban đầu nàng rất hoảng hốt, nhưng khốc mãi cũng không thể gặp được nương, vì thế nàng tự mình từng bước len qua đám đông tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được nương.

Mà hiện tại cũng sẽ như thế, chỉ cần nàng cẩn thận tìm từng chút từng chút một, nhất định sẽ tìm được hấn.

Hấn đã nói sẽ tới, hấn đã nói.

Nhớ đến dáng vẻ của hấn khi mỉm cười nói “Được”, trong lòng nàng liền tràn ngập một loại cảm giác vui mừng không hiểu rõ.

Sau đó, khi ánh mặt trời xuống núi, nàng bước ra khỏi cổng chùa trở về thì không ngừng quay đầu nhìn lại.

Cửa chùa Đại tướng quốc đang chậm rãi khép lại, các tăng nhân bắt đầu giờ niệm kinh mỗi ngày, tiếng mõ khe khẽ cùng tiếng tụng kinh trầm thấp, nghe vào trong tai nàng lại như một khúc ca vừa hồn hậu lại vừa có chút bi thương.

Vừa đi nàng vừa nhìn chiếc túi hương ở trong tay, nắm lâu như vậy lại bị mồ hôi thấm ướt mà có phần bạc màu, ngay đến lòng bàn tay cũng có một vết đỏ nhàn nhạt.

Nàng buồn bã nở nụ cười, bản thân cứ nghĩ là thứ tốt, thì ra cũng chỉ có như vậy.

Bởi vì mắt nàng kém cõi mà thôi.

Gió đêm lướt qua bên người, nàng co rúm người lại, liên tục rung mình.

Trở lại Mộ Cảnh viên, nàng nhìn thấy nha hoàn đang đứng đợi mình, nàng ngẫm nghĩ một lát, vẫn cứ hỏi: "Thiếu gia, thiếu gia đã trở

Nha hoàn nói: "Thiếu gia cũng hỏi Thiếu phu nhân đâu, nhưng vì không thấy Thiếu phu nhân quay về nên lại đi ra ngoài."

Nàng ngậy ngẩn mỉm cười, lại cảm thấy đầu nặng trĩu đau nhức, ngay cả tầm nhìn trước mắt cũng bắt đầu đung đưa.

"Thiếu phu nhân làm sao vậy?" Nha hoàn vội vàng đỡ nàng.

Nàng khoát tay: "Không có gì, chỉ hơi mệt, nghỉ ngơi một chút là ổn."

"Nếu thiếu gia trở về có hỏi, người nói ta mệt đã ngủ." Nàng suy nghĩ một chút rồi lại nói với nha hoàn, "Nếu như có hỏi."

Lúc nằm trên giường thì đầu đau nhức vô cùng, trên người từng hồi rét run, nàng nhịn không được mà nhỏ giọng khóc lên.

Nàng biết mình bệnh, nhưng nàng lại không muốn cho hấn biết.

Kỳ thật nàng không quan tâm đến những đau ốm trên người, nàng chỉ cảm thấy một nơi nào đó trong lồng ngực của mình đau đớn rất nhiều, đau hơn cả căn bệnh ở trên người, ngay cả lúc cha mất, lúc Trình Lộc vứt bỏ nàng mà đi cũng không đau đến như vậy.

Dần dần liền mê man thiếp đi, giữa ánh trăng mờ mờ lung lung, nghe thấy bên tai có tiếng bước chân rối loạn mà cố ý nhẹ nhàng, còn có tiếng nói chuyện trầm thấp của nhiều người, hình như còn có hấn, chỉ là rất mơ hồ, nàng nghe rõ.

Sau đó lại tỉnh dậy, có lẽ là sau nửa đêm, ánh trăng chiếu vào trong phòng tựa như mặt nước trong trẻo.

Nàng cảm thấy trên trán lạnh lạnh, cơn đau trên đầu cũng giảm đi rất nhiều, nghiêng đầu thì nhìn thấy hấn ngồi ở bên giường, ôm tay tựa vào cột giường, đôi mắt hơi khép lại, hình như là đang ngủ say.

Đáy lòng nàng đột nhiên khẽ động, nước mắt ào ào lăn xuống, thấm ướt áo gối dưới đầu.

Bất chợt hấn mở mắt tỉnh lại: "Sao vậy, còn khó chịu sao?"

"Không có." Nàng lắc đầu lau đi nước mắt, nhẹ nhàng nói, "Huynh . . . Tại sao lại ở đây?"

"Nàng bị bệnh, còn lên cơn sốt." Hấn khẽ cười, "Nhưng đại phu đã khám qua, nói là chỉ cần hạ sốt là ổn, nàng không phải sợ."

Nàng chợt nhớ đến cái đêm ở Gia Mộc tự, hấn đưa nàng cưỡi ngựa, hấn cũng nói với nàng: "Ta ở đây, nàng không phải sợ."

Hấn đang ở đây, thật sự là nàng không ngờ, nhưng mà . . .

"Hôm nay là ta không tốt." Bỗng nhiên hấn khẽ nói. "Là ta sai hẹn."

Nàng lắc đầu: "Huynh có chuyện quan trọng, không sao."

“Hôm nay Mục Ngạn có chuyện ra ngoài,” Hắc vẫn nói, “Tiểu Cảnh lại té ngã, đại phu nói là có thể sẽ sinh non, nàng rất sợ, vì vậy luôn cầm lấy tay ta mà khóc, ta cũng không thể bỏ đi.”

Nàng giật mình hơi nâng người ngồi dậy: “Hiện tại Tiểu Cảnh không sao chứ

“Sau khi Mục Ngạn trở về thì nàng mới hết khóc.” Hắc mỉm cười, “Hiện tại đã không có việc gì, chỉ là có chút hoảng sợ.”

“Không việc gì là tốt.” Nàng yên tâm nói.

“Chỉ là . . .” Hắc nhìn nàng, chợt nói, “Hôm nay ta cũng bị dọa.”

“Vậy sao.” Nàng khẽ cười, “Vậy huynh nên nghỉ ngơi đi, ta muốn ngủ.”

Dường như hắc còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Khi bước ra cửa phòng thì bước chân hắc có hơi ngập ngừng, ánh trăng kéo dài bóng hình của hắc, khẽ đọng giữa ánh trăng màu bạc.

15. Chương 15

Lúc đầu hắc nói, đợi sau khi nàng khỏi bệnh lại đến chùa Đại tướng quốc, nhưng vài ngày sau, nhà ở Giang Nam đưa tin đến, bảo là có chuyện quan trọng muốn bọn họ phải nhanh chóng trở về.

Hắc áy náy nhìn nàng: “Vậy để lần sau, lần sau khi chúng ta đến Hà Nam lại đi.”

“Không sao.” Nàng cười nói, “Ta cũng đã xem qua, không sao cả.”

Hắc nói rằng lần sau, nhưng nàng thật không biết, sau khi trở lại Giang Nam, hắc và nàng còn có thể có lần sau hay không.

Quãng đường trở về nhà rất vội vàng, bệnh của nàng còn chưa khỏi hẳn, xe lại xóc nảy liên hồi nên sắc mặt nàng tái nhợt trong suốt chặng đường, chỉ khép mắt tựa người vào thành xe không nói một lời.

Dần dần đường đi có vẻ bằng phẳng hơn, không hề xóc nảy, sắc mặt của nàng cũng tốt lên rất nhiều, thỉnh thoảng ló đầu ra ngoài xe nhìn ngắm, đúng là chưa từng đi qua con đường nhỏ này.

“Tại sao lúc đi không đi ngang qua đây?” Nàng hỏi hắc.

Hắc khẽ cười: “Còn đường này hơi hẻo lánh, nhưng lại tốt hơn đường lớn, còn có thể rút ngắn thời gian.”

“Thế này có nguy hiểm không?” Nàng nhẹ giọng nói, “Ta không sao, huynh đừng lo cho ta.”

“Không sao.” Hắc vẫn khẽ cười như trước, “Ra khỏi con đường này chính là thị trấn, nàng không cần lo lắng.”

Nàng gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Ánh mặt trời dần dần khuất sau hướng tây, ánh sáng len vào toa xe mỗi khi màn xe lay động, khi thì sáng ngời, khi thì tối tăm.

Nàng nghiêng mình tựa vào vách xe, chậm rãi đưa tay giơ lên trước mắt, ánh nắng chiếu rọi, làn da trắng nõn được ánh sáng nhàn nhạt xuyên thấu.

Chỉ là, quanh năm làm việc nhà, quanh năm cầm kim khâu thùa, khớp ngón tay của nàng có hơi nổi lên, trên đầu ngón tay cũng có vết chai rất mỏng.

Nàng chậm chậm xoay trở bàn tay dưới ánh nắng, đột nhiên nhìn thấy, trong lòng bàn tay còn có vết hồng nhàn nhạt từ chiếc túi hương ngày đó

Rất nhạt, nhưng vẫn còn ở đấy, cho dù có giấu trong tay áo, cũng không thể phủ nhận rằng nó từng tồn tại.

Nàng yên lặng thở dài, nghiêng người muốn nói gì đó với hắc, đột nhiên xe ngựa chấn động rất mạnh, nàng không thể ngồi yên, đầu đập vào vách xe kiên cố, liền mất đi ý thức.

Không biết đã qua bao lâu, nàng mới chậm rãi mở mắt tỉnh lại, nhưng mà, thân mình cứng ngắc không thể nhúc nhích, cánh tay còn bị siết chặt đau buốt.

Nàng mở mắt ra, liền phát hiện bản thân đang ở trong một miếu thờ đồ nát, ngược lại hai tay còn bị trói vào chiếc cột thô ráp bên trong miếu, chẳng trách lại đau nhức như vậy.

Nhưng chuyện gì đang xảy ra? Sao vừa tỉnh dậy, mọi chuyện liền thay đổi thành thế này?!

Nàng hoảng loạn giãy giụa, lo sợ nhìn xung quanh, nhưng lại nhìn thấy một cảnh tượng càng làm nàng thêm hoảng sợ.

Hắn bị trói chặt, cuộn tròn nằm trên lớp cỏ dại gần cửa miếu, trên người còn có dấu vết đánh nhau, trên trán khoe môi đều là vết máu chưa khô.

Trái tim nàng đột nhiên đập mạnh, nàng muốn hé miệng gọi hắn, nhưng cổ họng khô khốc không thể kêu ra, ngược lại nước mắt chảy tràn vừa vội vã vừa dữ dội.

Ngay lúc nôn nóng không biết nên làm như thế nào, bất chợt nàng nhìn thấy hắn hơi nhúc nhích, trong lòng vui mừng vậy nên khàn giọng gọi

Cuối cùng hắn chậm rãi mở mắt, ngơ ngơ tựa vào vách tường bên cạnh, chỉ mới nhích được vài bước nhưng hắn đã mệt mỏi thở dốc từng hơi một.

“Tại sao lại như thế này? . . .” Nàng thấp giọng khóc lên, “Tại sao huynh . . .”

“Đừng khóc . . .” Hắn gắng gượng hít thở, một câu nói cũng là quá sức, “Chúng ta, chúng ta gặp phải sơn tặc . . .Bọn chúng lại xuống núi cướp bóc . . . Chúng ta bị ném ở trong này . . .”

“Sơn tặc . . .” Nàng cảm thấy cả người như bị ném vào trong hầm băng, rét lạnh khiến thân mình không thể không run rẩy.

“Không phải sợ . . .Ta ở đây . . .” Hắn xoay người một cái, “Chúng ta còn có cơ hội trốn thoát . . .”

Nàng không biết hắn có suy tính gì, chỉ thấy hắn cố gắng dịch chuyển về phía nàng, gần như mỗi khi di chuyển được một bước, trên trán hắn liền rớt xuống một giọt mồ hôi.

Cuối cùng hắn cũng chuyển thân mình đến phía sau nàng, nàng không thể nhìn thấy, nhưng lại cảm thấy cánh tay lạnh lẽo của hắn nhẹ nhàng chạm vào đôi tay cũng lạnh lẽo không kém của mình, sau đó, ngón tay hắn giữ một mảnh võ thô ráp gì đó cắt lên sợi dây thừng đang siết chặt cổ tay nàng.

Ánh sáng ngoài miếu từng chút từng chút tối tăm, tầm nhìn của hắn và nàng cũng dần mờ nhạt đi, nhưng, cuối cùng nàng cũng nghe thấy hắn thở ra một hơi thật dài, nàng cố sức giãy giụa, rốt cuộc hai tay cũng được giải thoát khỏi dây trói.

Bất chấp những đau đớn trên người, nàng nhanh chóng dìu hắn tựa vào chiếc trụ to trong miếu, vừa thở dốc vừa gắng sức cắt đứt dây thừng trên tay trên người hắn, vừa rồi hắn dùng mảnh gỗ bị vỡ để giúp nàng, mặt trên còn có vết máu từ ngón tay của hắn.

Trong lúc nàng cắt dây trói, cả người không tự chủ được mà run rẩy, sức lực tựa như đột nhiên bị nhổ bật đi, vốn không thể tập trung vào một chỗ.

Cắt mãi, cuối cùng cũng đứt, cả người hắn vô lực ngã xuống, đầu nặng nề tựa lên bả vai của nàng.

“Huynh vẫn ổn chứ . . .” Nàng sợ hãi hỏi hắn, hắn nhẹ nhàng cử động, tiếng nói mờ ảo tựa như được truyền đến từ một nơi rất xa: “Đi nhanh lên . . .”

“Nhưng mà . . .” Nàng lo lắng khi nhìn thấy vết thương trên cánh tay của hắn, bởi vì vừa rồi dùng sức nên lại bắt đầu chảy máu, “Nhưng mà huynh đang chảy máu . . .”

“Không sao . . .” Hắn gần như không còn sức lực để nói tiếp.

Nàng dìu hắn, từ trong lòng ngực lấy ra chiếc khăn tay của hắn lau đi vết máu, sau đó, dứt khoát kéo căng chiếc khăn băng lên vết thương.

Đôi mắt của hắn hơi mở to: ” . . .Khăn của ta? Nàng . . .”

Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng giúp hấn băng bó thật tốt vết thương, sau đó ra sức dìu hấn đứng lên. Trên người hấn, nơi nơi đều là vết thương, nàng vừa di chuyển, hấn liền đau đớn đến nổi bật ra tiếng rên khe khẽ.

Hít một hơi thật sâu, nàng nhanh chóng đỡ hấn ra khỏi cửa miếu, bên ngoài miếu ngày đang dần dần lui vào bóng tối, nàng vừa ra khỏi miếu liền nhìn thấy một con ngựa đang đứng ở đó, thông thả cúi đầu gặm cỏ.

Trong nháy mắt, nàng liền quên đi bản thân đã từng e sợ loại súc vật to lớn này thế nào, nàng chỉ biết rằng trong đầu đang có một giọng nói không ngừng lớn tiếng lặp lại: Có ngựa! Được cứu rồi! Có ngựa! Được cứu rồi! . . .

Nàng không biết làm thế nào mình có thể đỡ hấn lên ngựa, cũng không biết làm thế nào mà mình có thể ngồi lên lưng ngựa, nàng chỉ biết, khi hấn tựa vào trước ngực của nàng thì nàng vẫn còn run rẩy.

Bỗng nhiên con ngựa nhúc nhích không yên, buồn bực phát ra tiếng khịt mũi, chậm rãi bước đi, dần dần càng lúc càng lướt nhanh trên con đường núi.

Ánh trăng vô cùng mờ nhạt, nàng chỉ lơ mơ nhìn thấy cây cối hai bên đường nhanh chóng vượt qua, bên tai là tiếng gió vù vù.

Chợt nhớ đến cái đêm ở Gia Mộc tự, ánh trăng sáng ngời, nàng tựa vào trước ngực hấn, hoảng sợ mà tò mò nhìn ngắm cảnh vật trước mắt trôi qua, trong lồng ngực tràn ngập cảm giác vui thích không hiểu rõ!

Nhưng mà tối nay, cũng là đêm trăng, cũng là hai người, cũng là ngựa, nhưng lại trong tình trạng hoàn toàn khác biệt!

Tay nàng gắt gao giữ chặt thân mình lay động của hấn, vững vàng kéo lấy dây cương thô ráp, nàng giữ chặt như vậy, kéo căng như vậy, tựa như nếu nàng chỉ hơi buông lỏng một chút sẽ mất đi vật quan trọng hơn cả sinh mệnh này.

Vì thế giữa tiếng gió đêm phần phật, nước mắt của nàng tuôn rơi, lúc đầu nóng bỏng, sau đó lạnh lẽo, sau đó khô cạn cũng trong cơn gió rét lạnh này.

16. Chương 16

Cũng không biết đã chạy bao lâu, bóng cây mơ hồ trước mắt xuất hiện lại biến mất, sau đó biến mất rồi lại xuất hiện.

Chợt nghe phía sau loáng thoáng có tiếng la hét, nàng hoảng loạn quay đầu nhìn lại, từ rất xa có những đốm lửa lập lòe cùng với tầng tầng lớp lớp bóng đen, đang dần hướng gần về phía nàng.

Nàng giật mình, thậm chí buông lỏng cả dây cương, vì thế cả người liền dong đưa trên lưng ngựa, nàng chỉ cảm thấy thân mình chợt nhẹ, sau đó liền bị ném ra xa khỏi lưng ngựa.

Bỗng nhiên, hấn ôm chặt lấy nàng, gần như đem toàn bộ thân thể của nàng bao bọc trong vòng tay cùng lồng ngực của hấn. Sau khi bọn họ ngã lên mặt đất, liền lăn xuống rất nhanh một sườn dốc, lớp cỏ tranh bén nhọn khô héo vào cuối thu đâm vào gương mặt cùng cánh tay trần của hấn và nàng, nhưng vì bọn họ lăn xuống rất nhanh nên những đau đớn này cũng bỗng chốc trôi qua, dần dần trở nên tê dại.

Cuối cùng bọn họ cũng dừng lại ở cuối con dốc, nàng nghe thấy hấn kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi buông lỏng cánh tay đang ôm lấy nàng.

Nàng khẽ nâng người đứng dậy, mơ hồ có thể nhìn thấy con đường lớn kéo dài bên dưới chân núi, mà phía trước xuất hiện những đốm lửa sáng ngời đang di chuyển đến gần, chiếu sáng một tấm tiêu kỳ to lớn.

Nàng dùng hết khí lực hô to, ngay cả chính nàng cũng không tin được, âm thanh khàn khàn thô ráp kia là từ cổ họng của nàng phát ra.

Một vài ánh lửa nhanh chóng di về phía nàng, nàng mỉm cười, trước mắt tối sầm, cuối cùng ngắt đi.

Sau khi tỉnh lại, nàng biết mấy đêm liền là được một đội tiêu vận cứu giúp.

Lúc trước, bởi vì nàng đập đầu vào vách xe ngựa nên trên trán có một vết thâm rất nhỏ, sau khi lăn xuống sườn núi thì cả >ười nàng đều được hấn che chở, cho nên cũng không có gì đáng ngại.

Chỉ là . . . Chỉ là hấn ở đâu? Hấn thế nào?

Nàng vùng vẫy ngồi dậy từ trên giường, trong người còn có chút đau đớn, nhưng nàng chỉ muốn nhìn thấy hấn, muốn biết hiện tại hấn thế nào.

Một người tiêu sư đưa nàng đến trước cửa gian phòng của hấn, lặng lẽ ra hiệu dừng lên tiếng.

Nàng gật đầu, trong lòng càng hiểu rõ hiện tại hấn rất không khỏe, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, liếc mắt liền nhìn thấy nét mặt tái nhợt của hấn, đáy lòng đau thương, nước mắt liền rơi xuống.

Vết thương trên người đã được xử lý, chiếc khăn nàng băng bó cho hấn đặt ở bên gối, mặt trên còn loang lổ vết máu.

Hấn lẳng lặng ngủ say, chẳng khác nào một đứa trẻ không màng đến thế sự.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế ở bên giường, lặng lẽ nhìn hấn, lồng ngực đau nhói khó chịu.

Nàng nghĩ, tất cả là vì nàng, nếu không bởi vì nàng, hấn cũng sẽ không thay đổi đi trên con đường nhỏ, cũng không gặp phải sơn tặc, càng không thể trở nên thế này, hấn bất tỉnh nằm ở trên giường, trên người còn có nhiều vết thương như vậy.

Nàng lấy ra chiếc túi hương lụa đỏ, lại cầm lấy chiếc khăn ở bên gối, mặt trên còn rất nhiều vết máu, cùng một màu đỏ trên chiếc túi hương, cũng không thể nói rõ cái nào đậm hơn, cái nào nhạt hơn . . .

Nàng chui đầu vào chiếc khăn, ngửi lấy mùi hoa sơn chi mà hấn yêu thích, im lặng khóc lên.

Ánh trăng sau nửa đêm dần dần trong trẻo, đem bóng hình của nàng kéo dài trên mặt đất, kéo rất dài, thật sự rất dài.

Nàng nhớ đến cái đêm nàng bệnh, hấn do dự bước ra cửa phòng, ánh trăng cũng làm bóng hình của hấn kéo dài như vậy.

Chỉ là, đó là chuyện của mấy ngày trước, hiện tại hấn và nàng liền thay đổi cho nhau, hấn hôn mê ở trên giường, còn nàng thì lo lắng ngồi ở bên giường.

Về sau, nàng cảm thấy có người nhẹ nhàng chạm vào tay nàng, nàng đột nhiên tỉnh lại, phát hiện mình lại gối đầu lên giường của hấn mà ngủ, ngẩng đầu lên, hấn đã tỉnh, đôi mắt đang dần tỉnh mím cười nhìn nàng.

“Huynh khỏe rồi sao? Trên người còn thấy đau không?” Nàng giữ chặt cánh tay có hơi lạnh lẽo của hấn, lo lắng nói, “Sao tay vẫn còn lạnh như vậy?”

Hấn mỉm cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói: “Đã khá hơn nhiều, nàng không cần lo lắng.”

Nước mắt của nàng lại rơi xuống: “Ta không cần lo lắng . . . Ta rất sợ . . .Huynh có biết hay không? . . .”

Hấn mỉm cười như trước: “Ta biết . . .”

“Làm sao huynh có thể biết . . .” Nàng nhỏ giọng nức nở, “Người nằm ở trên giường là huynh . . .Sao . . .?”

“Đương nhiên là ta biết . . .” Hấn khẽ trở tay nắm lấy tay nàng, cùng năm ngón tay của nàng kết chặt, “Sau khi nàng từ chùa Đại tướng quốc trở về liền phát sốt, cả đêm nói mê sảng, ta . . . ta cũng rất sợ . . .”

Nàng ngẩn ra: “Huynh nói huynh bị hù dọa, không phải là vì Tiểu Cảnh sao?”

“Tiểu Cảnh chỉ là bằng hữu, nàng còn có Mục Ngạn chăm sóc.” Hấn khẽ cười, “Nhưng mà . . .Nàng lại không giống.”

Hấn không nói gì thêm, chỉ nhìn nàng, con ngươi đen bóng, giống như một đầm nước không nhìn thấy đáy. Nhưng, hồ nước sâu như vậy, chậm rãi, âm áp, nhẹ nhàng bao bọc lấy trái tim của nàng.

Đầu ngón tay của nàng và hấn khẽ run run, nàng chậm rãi vươn bàn tay còn lại phủ lên, tay nàng và hấn đều hợp lại với nhau.

“Huynh đừng cười chính thất được không?” Nàng nhìn hấn, nhẹ nói: “Nếu như vậy, ta sẽ khó chịu.”

17. Chương 17: End

Sau khi tạ từ đội tiêu vận, bọn họ ở lại khách điểm của thị trấn nghỉ ngơi vài ngày, sau đó lại lên đường.

Xe ngựa chạy rất chậm trên con đường lớn, bởi vì vừa trải qua chuyện kinh động như vậy, hấn và nàng đều mệt mỏi, người mệt, tâm cũng mệt.

Hấn tựa người vào vách xe nhắm mắt dưỡng thần, nàng tựa đầu lên vai hấn, giữa đôi mày là nét mệt nhọc lơ mơ.

Bỗng nhiên nàng cử động, mở mắt nhìn hấn>ưng lại không nói gì.

“Làm sao vậy?” Đôi mắt hấn vẫn còn nhắm, nhưng dường như nhận ra cử động của nàng, “Có việc gì vậy?”

“Ồ . . .” Nàng nói, “Ta đang nghĩ . . . nghĩ chúng ta khi nào thì đến nhà.”

“Nhanh thôi.” Hấn khẽ nói, “Hai ngày nữa là đến.”

“Ồ . . .”

“Còn có việc gì sao?”

“Ah . . . Không phải huynh có một chiếc vòng ngọc sao? Tại sao huynh không đeo?”

“Cái vòng . . . không phải để ta đeo.”

“Ồ . . .”

“Còn có chuyện khác sao?”

“À . . . Không còn . . .” Nàng ngẫm nghĩ, hay là không hỏi.

Thế nhưng cuối cùng hấn lại mở mắt, khẽ động, sau đó đeo một món đồ lạnh lẽo lên cổ tay của nàng.

“Chiếc vòng?” nàng kinh ngạc nhìn xuống, “Cho ta?”

“Ừ.” Hấn khẽ nói, “Vốn định về nhà sẽ cho nàng, nhưng nếu nàng hỏi, vậy thì đưa trước cho nàng .”

Bỗng nhiên, nàng không biết phải làm sao: “Ta . . . Ta không có ý này . . .”

“Ta biết.” Hấn khẽ cười, nhẹ nhàng phủ tay lên bàn tay nàng, “Ta biết nàng có điều nghi hoặc, nhưng đó đều quá khứ, hơn nữa, thật sự cũng không có gì.”

“Mục Ngạn là con nuôi của thúc phực, khi hấn và Tiểu Cảnh còn chưa thành thân thì đã ở tại Mộ Cảnh Viên, bởi vì Tiểu Cảnh thích cho nên mới lấy tên này. Sở dĩ ở Vân phủ có một đình viện cùng tên, cũng vì bọn họ đã từng nói qua muốn tất cả ở cùng với nhau, nhưng sau đó lại thích không khí cảnh vật ở trên núi, thế là cuối cùng cũng dời lên núi, đình viện ở Vân phủ liền tạm thời bị bỏ hoang, sau này nàng đến nên để lại nơi đó cho nàng.”

Lời nói của hấn rất chậm rất nhẹ, giống như một khúc ca xa xăm mờ ảo, trầm thấp cất lên ở bên tai nàng.

“Về phần chiếc vòng ngọc này . . .” Hấn cầm tay nàng, mỉm cười, “Là do một trưởng bối rất tôn kính trong gia tộc tặng, từ nhỏ ta đã mang theo, Tiểu Cảnh từng muốn ta cho nàng ấy, nhưng ta đã nói, chỉ có thể từ của ta mới có thể đeo, nàng hình như . . . hình như có chút canh cánh trong lòng . . .”

“Thì ra là vậy . . .” Nàng ngượng ngùng mỉm cười, “Ta còn tưởng rằng . . .”

“Nếu đã là quá khứ, cũng đừng tiếp tục suy nghĩ.” Hấn khẽ nói, “Hiện tại, nàng cũng có thể tặng ta một vật gì đó để trao đổi đi.”

Trao đổi?

Nàng ngẫm nghĩ, cẩn thận lấy ra túi hương luôn để ở bên người: “Ta chỉ có cái này . . .”

“Ừ, rất thơm, là hương hoa Sơn chi ta thích; hoa văn cũng rất đẹp, là Lưu Vân.” Hấn giữ túi hương ở trong lòng bàn tay, cúi đầu nhẹ ngửi.

Dáng vẻ của hấn, giống như đang thưởng thức một loại trân bảo quý hiếm, vừa cẩn thận vừa yêu thích không buông.

Trong lòng nàng ấm áp, nhỏ giọng nói: “Cái này của ta . . . không đáng tiền.”

“Đúng là không đáng tiền.” Hấn gật đầu, “Mùi thơm không tệ, nhưng chất vải lại không được tốt, hình như còn có chút phai màu. Chủ yếu là, ở đâu cũng có thể mua được.”

“Vậy sao?” Nàng có phần không vui, vươn tay đoạt lấy, “Vậy trả lại cho ta!”

Thế nhưng hấn đã nhanh tay thu hồi: “Trước giữ vật này, sau này đổi một vật đáng giá hơn.”

Nàng vừa buồn bực vừa buồn cười nhìn hấn: “Đáng ghét!”

Hấn mỉm cười nhìn nàng, gương mặt nàng ửng hồng, lại nhỏ giọng lầm bầm: “Đáng ghét.”

“Không đáng ghét.” Bỗng nhiên hấn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Một chút cũng không đáng ghét, rất thích, vô cùng thích.”

Lòng ngực của hấn vững chắc mà ấm áp, hơi thở của hấn dịu dàng lướt qua bên tai của nàng, tóc mai hơi tán loạn.

Hấn nói rất thích, hấn nói vô cùng thích.

Nàng cũng rất thích, cũng vô cùng thích . . .

Nước mắt của nàng lại tí tách rơi xuống, từng giọt nóng bỏng, tích ts lên mu bàn tay mà nàng đang đặt trên bả vai của hấn, nóng hổi một vùng.

Khi nào thì bắt đầu? Nàng không biết, có lẽ hấn cũng không biết, chính là, hấn và nàng cùng đi qua một đoạn đường gian nan buồn chán, đúng vậy, từ giờ trở đi, hy vọng mọi chuyện cứ như vậy mà chậm rãi trôi qua.

Nàng chưa từng nói với hấn vì sao nàng lại thích những vật có liên quan đến lụa đỏ như vậy, vải dệt lụa đỏ, đèn lồng lụa đỏ, túi hương lụa đỏ.

Cha qua đời rất sớm, ông từng mua cho nương một tấm lụa đỏ mỏng manh, những lúc nương nhớ đến cha, người liền lấy ra ngắm nhìn, vừa khóc lại vừa cười, cứ như vậy mà cha vĩnh viễn ở lại trong tim của nương.

Hấn chưa từng tặng nàng lụa đỏ, nhưng nàng đã có một chiếc đèn lồng lụa đỏ ưa thích, trong bóng đêm ánh sáng trong vắt như nước, có nét dịu dàng cũng có phần ấm áp.

Nàng chưa từng nghĩ muốn hấn tặng cho nàng vật gì, nàng không muốn cũng như nương, chỉ có thể dùng đồ vật để hoài niệm.

Nàng chỉ muốn hấn ở bên cạnh nàng, hấn ở trong lòng nàng, còn nàng cũng ở bên cạnh hấn, cũng ở trong lòng hấn.

Hấn vĩnh viễn cũng không biết, khi hấn nói với nàng “Ta ở đây, nàng không phải sợ” thì trong lòng nàng có loại cảm giác thế nào.

Trong khoảnh khắc đó, thật sự nàng cảm thấy, nàng không sợ bất cứ điều gì.

Xe ngựa vẫn chậm rãi đi trên con đường lớn bằng phẳng, bầu trời cuối thu quang đãng rộng mở, xanh thẫm thật đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lua-do>